

LAMMETS BRYLLUP

Takk, broder Edmonds. Herren velsigne deg.

God kveld, venner. Det er sannelig et privilegium å være her igjen i kveld i Fellowship Tabernacle. Da jeg gikk forbi denne ettermiddagen og så etter hvor det var, og jeg så ordet “Felleskap”, passet dette meg helt fint. Jeg liker det, broder Edmonds. Felleskap, det er hva vi tror på.

² En gammel venn av meg, som nettopp er gått hjem for å være med Herren, mange av dere har kanskje kjent ham, dr. F. F. Bosworth. Mange av dere. Han var her i Phoenix, tror jeg, sammen med meg en gang, en veldig galant sjel. Og han var en . . . hadde en—en . . . Han var en hellig gammel mann, men hadde en sans for humor. Og han sa til meg, en gang, han sa . . . Jeg holdt på å tale om felleskap. Og han sa: “Broder Branham, du vet hva felleskap er?”

Jeg sa: “Vel, jeg tror det, broder Bosworth.”

³ Han sa: “Det er to kamerater i samme båt.” Så, og det er ganske riktig, deler rom med hverandre.

⁴ Og jeg så mange av dere løfte opp hendene, at dere kjenner broder Bosworth. Siden—siden dere kjenner ham, vil jeg bare si et ord om hans siste stunder her på jorden. Jeg hadde kjent ham en stund. Og han var her ute og forkynte evangeliet og ba for de syke, før jeg ble født. Så dere kan se hvilken alder han var i. Herren lot ham leve, tror jeg, omkring åttifem år, noe sånt, og fortsatt en galant gammel mann da han døde.

⁵ Da han var syttifem, tror jeg det var, han og jeg var på . . . Jeg tror, Edgemont Hotellet i Miami. Og vi hadde hatt vår—vår kveldsmat, og gikk ut til stranden der bølgene kom inn, for å se månen komme opp. Og her var jeg, omkring førti år gammel, mine skuldre senket ned, gikk ut slik. Og han, omkring syttifem, bare så rak som han kunne være. Og jeg så på ham, og jeg beundret ham. Og jeg sa: “Broder Bosworth, jeg ønsker å stille deg et spørsmål.”

Han sa: “Sett i gang, broder Branham.”

Og jeg sa: “Når var du på ditt beste?”

⁶ Han sa: “Akkurat nå.” Vel, da ble jeg skamfull over meg selv. Og han sa: “Du glemmer at jeg bare er et barn som bor i et gammelt hus.” sa han. Og det var broder Bosworth.

⁷ Da jeg hørte at han skulle møte Herren, jeg svidde nesten ut dekkene på bilen min for å dra ned til Miami for å se ham. Og da kona og jeg kom dit . . . Og Bosworth-familien og vår familie er gode venner. Og vi gikk inn. Den gamle patriarken lå på en liten sofa. Og han hadde reist seg opp, hans lille skallede hode, små,

tynne armer strakte seg ut til meg, slik som *dette*. Tårene renner nedover kinnene mine. Jeg grep ham i armene mine, og jeg ropte: "Min far, min far, Israels vogner og deres ryttere!" Fordi, hvis det noen gang var en gammel mann som noen gang satte verdighet inn i pinsebevegelsen, så var det broder Bosworth. Det var han sannelig. Han var en flott blomst.

⁸ Og dere vet, det første han gjorde var å fortelle meg en liten vits, slik som det, vet dere.

Og jeg sa: "Broder Bosworth, skal du bli frisk?"

⁹ Han sa: "Nei, broder Branham. Jeg er ikke syk til å begynne med." Han sa: "Jeg skal bare hjem."

Jeg sa: "Vel, det er veldig bra."

¹⁰ Vi hadde nettopp kommet ut fra misjonsfeltene i Afrika, han og jeg. Han sa: "Jeg er bare for gammel til å leve lenger." Han sa: "Jeg skal dra hjem."

Jeg sa: "Broder Bosworth, hva vil du anbefale meg å gjøre?"

¹¹ Og han sa: "Stå med Evangeliet." Og han sa: "Kom tilbake til misjonsfeltet så fort du kan." Sa: "Det vil være mitt råd."

¹² Og jeg sa: "Broder Bosworth, en ting til vil jeg spørre deg om."

Han sa: "Hva er det, broder Branham?"

¹³ Jeg sa: "Nå har du lagt inn omtrent seksti år for Herren, i tjeneste, eller kanskje mer." Og jeg sa: "Når var din lykkeligste tid i livet?"

Han sa: "Akkurat nå."

Og jeg sa: "Broder Bosworth, du vet at du er døende?"

¹⁴ Han sa: "Jeg kan ikke dø. Jeg døde for mange år siden." Og jeg . . . Han sa: "Broder Branham, alt jeg har elsket og brydd meg om i de siste seksti årene, jeg ser etter at Han skal åpne den døren når som helst for å komme og hente meg."

Jeg tenker på den, *Livets Salme*.

Liv av store menn minner oss alle om
Vi kan gjøre våre liv storslåtte,
Med bortganger, etterlater bak oss
Fotspor i tidens sand.

Og han etterlot sannelig fotspor, til meg.

¹⁵ Før han døde, eller gi . . . reiste videre inn i Herligheten, omtrent en time, eller kanskje mer, før han døde. Han hadde vært i en slags søvn i noen timer; og hans kone, hans sønner, de kjære stod rundt der, og den gamle mannen våknet, så seg rundt, reiste seg opp, og gikk over gulvet, og håndhilste på sin mor som hadde vært borte i mange år, sammen med hans far. Og i over en time håndhilste han på folk og sa: "Dette er broder John. Ja, du

kom til Kristus i mitt møte i Joliet, Illinois. Her er broder . . .” Håndhilser på sine omvendte som hadde vært borte i mange år.

¹⁶ Jeg—jeg forteller dere, noen ganger tror jeg at i den timen når vi drar fra denne jorden til den andre, jeg tror at noen ganger når . . . Elva vil være vanskelig å krysse, uansett, vet dere. Jeg tror at Herren kanskje sier til våre kjære: “Gå ned til elva og møt dem der nede.” For som Jakob sa: “Vi skal samles sammen med vårt folk en dag.”

¹⁷ Jeg venter også på at den dagen skal komme. Og så når jeg blir ferdig med dette livet her, eller Gud blir ferdig med meg her, og jeg ser at jeg har inntatt enhver festning som jeg kunne, gått gjennom ethvert tornefullt område, og klatret på enhver høyde, jeg ønsker å se tilbake, se hvor jeg har vært, når jeg kommer ned til elven.

¹⁸ Jeg har alltid sagt, som de fargede folkene her, de har en liten sang de synger: “Jeg vil ikke ha noen problemer ved elva.” Jeg ønsker å få ordnet opp i alt nå.

¹⁹ Bare kanskje sette sverdet tilbake i hylsteret, og ta av hjelmen, og legge den ned på stranden, og løfte opp hendene mine og rope ut: “Sett ut livbåten, Far. Jeg kommer hjem denne morgenen.” Han vil være der. Ikke bekymre dere. Jeg tror det. Jeg tror at det er lengselen i hvert eneste av våre hjerter.

²⁰ Nå, det er virkelig et stort privilegium å være her i kveld med denne kjære pastoren og hans menighet, og dette fantastiske arbeidet, og disse som har sitt bosted i Kristus, i denne enden av Phoenix. For sannelig er vi fremmede. Vi er pilegrimer og fremmede her. Vi søker en By.

²¹ Som jeg talte om denne morgenen i broder Fullers tabernakel, om Den Kongelige Sæden. Nå, hvis dere har båndopptakere, jeg nevner det aldri. Men det var noe som skjedde denne morgenen, som jeg . . . Hvis dere har en båndopptaker, hvis dere får tak i et av lydbåndene, jeg er sikker på at dere ville sette pris på det. Broder Maguire har dem, og *Abrahams Kongelige Ætt*.

²² Se, Abrahams ætt var Isak, som er jødisk, naturlig. Men Den Kongelige Ætten var Kristus, gjennom løftet, og at Kristus var Guds ord manifestert. Og det er i vårt hjerte i dag etter som vi . . . “Hvis Jeg . . . Dere blir i Meg, og Mitt Ord i dere, da be om hva dere vil, og det skal bli gjort for dere.”

²³ Nå, jeg har uttalt dette i Phoenix, mange ganger når jeg har vært her . . . Første gang jeg kom, var for trettifem år siden. Og oppe på 16th and Henshaw, jeg bodde, jobbet på Circle R Ranch her ute, ut fra Wickenburg. Og jeg gikk med en liten jente der på 16th and Henshaw. Jeg dro for å se etter stedet her om dagen, og det heter ikke engang Henshaw lenger. Det er Buckeye nå. Og det er en stor bydel midt i hovedområdet her i Phoenix. Alt er blitt så forandret.

24 Og kona og jeg dro opp på South Mountain, for å se tilbake utover Phoenix. Jeg tenkte at for omtrent tre hundre år siden var det sannsynligvis ikke noe her, foruten prærieulver, kaktus og så videre. Og nå er det en flott, fantastisk by. Nå, jeg sa: “Kjære, er det blitt omformet eller fordervet? Du kan velge hva du vil. For meg er det nå blitt fordervet. Fordi, disse store bygningene og de vakre konstruksjonene ville være bra, hvis menn og kvinner gikk opp og ned i gatene, med hendene opp til Gud, og lovpriste Gud, og brødre og søstre som levde slik; i stedet for drikking, gambling, røyking, løgn, stjeling, ølsjapper, alt som er ondt. Midt oppi alt dette, selv om . . .”

Da sa kona til meg: “Så, Billy, hva er du her for?”

25 Jeg sa: “Men kjære, så lenge vi har sittet her, femten minutter, hvor mange løgner er blitt fortalt ut gjennom den dalen? Hvor mange banneord er blitt sagt, Herrens navn brukt respektløst? Hvor mange sigaretter, hvor mange whisky-drikkere, hvor mange ekteskapsbrudd er blitt begått, og alt sammen ned gjennom der, bare i den siste lille stunden mens vi er her?”

Hun sa: “Er det ikke forferdelig?”

26 Men jeg sa: “Dette er hva vi er her for, kjære. Hvor mange trofaste bønner er gått opp etter at vi kom hit? ‘Dere er verdens lys.’ Det er det vi er her for, for å sette våre skuldre sammen med disse små menighetene her, gjøre alt vi kan, for å hjelpe den til å bevege seg videre. Til å være en . . .”

27 Dere alle, dere hellige, er en velsignelse for meg. Jeg håper at jeg vil være en velsignelse for dere, gjennom besøket her. Og jeg, da jeg fant ut at jeg kommer til å besøke de forskjellige denominasjonene og organisasjonene, og—og de forskjellige kirkene og så videre, brødrene ned gjennom Phoenix-dalen her, da ble mitt hjerte begeistret. Det kommer foran stevnet der jeg skal tale på stevnet til Christian Business Men på, jeg tror, lørdag morgen, frokostmøte og deretter på søndag ettermiddagsmøtet, å fortsette den følgende søndagen. Og det er alltid et privilegium å møte disse brødrene. Jeg tror de har omtrent to tusen fem hundre seter der. Er rikelig med sitteplass for oss alle. Og vi håper å møte dere der.

28 Og da å ha denne tiden til fellesskap, å gå fra kirke til kirke og tale. Jeg tror jeg forkynte denne morgenen til jeg talte meg hes, i omtrent en og en halv time. Og det var en kort en. Jeg avslutter vanligvis ikke før etter tre eller fire timer med det, i—i menigheten hjemme. Jeg bare . . . Jeg er ikke en forkynner. Så jeg—jeg lager bare en frydefull lyd til Herren. Jeg liker så godt å gjøre dette. Jeg—jeg antar at jeg bare elsker det, så jeg bare fortsetter å gjøre det. Jeg hadde fire eller fem forskjellige uttrykk, jeg holder på folket for lenge, så jeg vet at det er sant. Og i kveld, ærlig talt, vi vil være ute herfra før klokken ett. Jeg, jeg vil bare

sånn nesten forsikre dere om det. Jeg bare, nesten . . . Slik en god ånd, og alt så herlig, jeg er sikker på at Den Hellige Ånd vil ha en velsignelse for oss.

²⁹ Nå, jeg har ikke hatt noen helbredelsesmøte nå i møtene. Jeg . . . En kveld, nede hos broder . . . Jesus Name, hvem var pastoren der? Broder Outlaw. Broder Outlaws menighet, det var så mange der som ønsket å bli bedt for. Og jeg fikk min sønn til å gi ut noen bønnekort. Og da i et par kvelder, så faller Den Hellige Ånd på en slik måte i bygningen, til . . . Dere vet alle. Dere har vært i mine møter. Alle dere har det. Dere ser hvordan skjelningen og så videre. Men nå har jeg lagt merke til at det samler seg mange for å bli bedt for. Og jeg la merke til de første, ved oppstarten på onsdag og torsdag. Jeg tenkte jeg ville vente til etter søndag, fordi hvis du har helbredelsesmøter i kirken . . .

³⁰ Dere skjønner, jeg—jeg bekjentgjorde overalt hvor jeg dro til enhver person om å bli ved sin post på søndag, ser du. Disse spesielle møtene handler bare om å besøke brødrene. Og vi—vi vil at alle skal stå ved sin post, fordi din pastor venter på deg, og det er der du skulle være.

³¹ Så da—da tror jeg i morgen kveld, om Herren vil, jeg vet ikke . . . Hvor skal vi være i morgen kveld? [En broder sier: “Over i Tempe, i broder O’Donnells kirke.”—Red.] Broder O’Donnell, i Tempe, Arizona. Nå, hvis dere ikke har noe—noe spesielt som skjer i deres kirke, og dere har syke mennesker, nå, jeg skal be for de syke i morgen kveld, bare ha en vanlig bønnelinje, be for de syke, kanskje—kanskje mandag, tirsdag. La oss se, jeg er ment . . . Jeg er . . . Åh, jeg har . . . Har jeg fått et møte på onsdag kveld også? [“Ja.”] Onsdag kveld. Da det . . .

³² Og det starter på torsdag, er det riktig, stevnet? [En broder sier: “Jeg har noen ting . . . ? . . .”—Red.] Ja vel, broder. Han vil gjøre kunngjøringen nå. [“Se, vi er her i kveld. Og i morgen kveld er vi i Tempe Assembly of God. Og så Mountain View i Sunnyslope den tjuetredje. Og så i Central Assembly den tjuelfjerde.”] Okay, det er greit. [“Jeg klarte ikke selv å huske det. Jeg rotet det liksom til.”] Ikke tenk på det.

Jeg talte her om dagen, om: “Kunne ikke huske.”

³³ Og broder Jack Moore sa til meg, sa: “Du tenker at du er ille?” Sa han.

³⁴ Jeg sa: “Broder Jack, jeg begynner å snakke, og jeg kan ikke huske det jeg akkurat snakket om.”

³⁵ Han sa: “Ikke tro at det er ille.” Sa: “Jeg ringer opp på telefonen, ringer til noen, sier: ‘Hva er det du vil?’” Vel, det blir ganske ille! . . . ? . . . Åh!

³⁶ Så, du, det kan høres ut som en spøk, noe som jeg ikke tror er riktig å si på prekestolen her. Men Guds barn er bare glade barn,

uansett, dere vet, så vi—vi bare liker det. Jeg tenkte det var på en måte søtt.

³⁷ Alle dere, mange av dere, kjenner broder Jack Moore. Han er fra Shreveport, Louisiana, Life Tabernacle, veldig fin broder. Og så fortalte han meg dette. Han er også en entreprenør.

³⁸ Han sa: “Ikke tro at det er ille, broder Branham.” Sa: “Jeg ringte opp noen her om dagen, ringte opp deres nummer.” Og sa: “De svarte og sa: ‘Hallo.’ Jeg sa: ‘Vel, hva er det du vil?’”

Jeg tenkte: “Vel, det går nedover, broder Jack.”

³⁹ Så nå, jeg tror at det ville være bra, og disse vennene som vil bli bedt for, og bringe sine syke mennesker inn, så vil vi be for dem.

⁴⁰ Nå, i kveld, jeg har tenkt på hva jeg ville si i kveld, her oppe i denne herlige lille kirken. Jeg tenkte: “Vel, jeg vet ikke hva.” Jeg må bare ta en liten tekst, og stole på at Herren vil blande sammen ordene et sted, og la det falle hvor det vil hjelpe noen. Å være . . . Jeg prøver aldri å ta en tekst. Jeg prøver alltid å føle meg ledet, og skrive ned en samling med skriftsteder og så videre. Og—og så, hvis Herren leder annerledes, da går jeg bare som Han leder. Og jeg tror det er slik vi alle bør gjøre det. Synes ikke dere? Gjøre det på samme måte.

⁴¹ Og nå er det en ting som—som jeg—jeg ønsker, enhver i menigheten bekjentgjør dette til enhver lokalt person. Og det er, at hvis . . . Når du er ferdig med å be for din pastor og dine kjære, ikke glem meg, fordi jeg innser, hver dag, mer enn noensinne, at vi kommer ned til enden på veien.

⁴² Og jeg begravde nettopp min mor for noen uker siden. Og holdt henne i armene mine, til Gud tok hennes pust og hennes sjel til Himmelen. Jeg betraktet den galante døden til en kvinne fylt av Den Hellige Ånd, og ser henne komme rett til enden av veien. Jeg tenkte: “Åh, jeg—jeg må bare ha enhver mor slik som det. Jeg må bare gjøre noe for å få . . . gjøre alt jeg kan, for å få folk til å se hva det virkelig betyr.”

⁴³ Og venner, jeg er overbevist om at det kanskje er litt dypere. Og jeg tror vi tar litt for lett på det i forhold til hva det egentlig er. Jeg tror at vi burde huske. Hvis Gud er så hellig at englene ser skitne ut i hans øyne, hvordan ser vi ut? Skjønner? Det er riktig. Så vi ønsker å huske. Og husk, Gud sitter høyt der i Evigheten, som skinner sterkere enn alle solene i solsystemet. “Hellig, hellig, hellig.” Englene med vinger over sine ansikter og over sine føtter, flyr i Hans Nærvær, roper: “Hellig.” Hva burde vi være? Så vi . . . Det er det vi prøver å gjøre.

⁴⁴ Og—og jeg føler det slik at dette, Guds Rike, er lik en mann som tok et nett og gikk til sjøen, sa Jesus, og han kastet det ut. Og når han hadde dradd det inn, fanget han mange slag. Men den gode fisken ble selvfølgelig beholdt; og de andre åtseliskene

gikk tilbake i vannet, slik som kreps, og—og slanger, øgler og skilpadder og så videre. Men Evangelie-nettet fanger alt mulig. Og vi er . . . Det vil en dag komme en tid når vi vil kaste vårt nett for siste gang, broder Adams. Det er riktig. Det er ikke for deg eller meg til å si hva som er fisk og hva som ikke er. Vi vet ikke. Vi bare kaster nettet og drar det inn. Det er alt. Gud kjenner Sine egne. “De som Han forut kjente, kalte Han; og de som Han kalte, har Han rettferdiggjort; og de som Han har rettferdiggjort, har Han herliggjort.” Så vi venter, kaster bare ut nettet. Og det er mitt privilegium i kveld å stå her i broder Edmonds kirke, for å hjelpe til med å kaste ut nettet på dette stedet, for å se om det er noen fisk som Gud har for Sitt Rike.

⁴⁵ Nå, rett før vi leser Ordet, la oss snakke med forfatteren av Ordet, bare lite grann mens vi bøyer hodene våre.

⁴⁶ Med hodene våre bøyde i dette øyeblikk av høytidelighet, etter som vi kommer nær den levende Guds Ord, som er Gud, jeg lurar på om det ville være noen mennesker her som har bønnebegjær på sine hjerter, at de ville ønske å bli husket i denne bønnen. Gjør det kjent med en oppløftet hånd.

Herre Jesus, se på forsamlingen, Du kjenner ethvert hjerte.

Takk.

⁴⁷ Høyst nådige og hellige Gud, den Allmektige, El Shaddai, som viste Seg for Abraham i navnet til “Den Allmektige, den Bebrystede Gud, Styrke-giveren, de Svakes Forsørger”, kom til oss i kveld, Far. Og vi innser våre svakheter og våre feil. Vi bekjenner våre synder foran Deg, og legger dem på Ditt domsalter av messing, og ber om at Jesu Kristi blod tar dem bort, i ofringen som vi gjør. Gi det, O Gud.

⁴⁸ Vi overgir våre liv og alt vi har, og den lille begavelsen som er gitt oss. Herre, bruk det til Guds ære.

⁴⁹ Velsign denne menigheten, dens kjære pastor, diakoner, tillitsvalgte, og hele styret, og ethvert medlem som kommer inn i denne kirken, som heter “Fellowship”. Gud, jeg ber om at menn og kvinner, når de går inn gjennom den døren på dette stedet, at de vil falle under overbevisninger på grunn av Den Hellige Ånds elskverdige orden inne i bygningen. Gi det, Herre.

⁵⁰ Tilgi våre synder og våre overtredelser, vi ber på nytt. Husk de som har løftet sine hender. Ned under den hånden, Herre, var det et hjerte som ba om noe fra Deg, og muligens kanskje bare Du alene kunne gi det. Jeg ber om at du innvilger det, Far. Hva enn de har behov for, gi det til dem i overflod. Er det noen syke, Herre, helbred dem. Hvis det er noen som har falt ved veikanten, styrk denne, dette svake kne. “Et knekket rør skal Han ikke bryte, og en rykende veke skal Han ikke slukke.” Og vi vet at Han aldri ville avvise et knekket rør; Han ville reparere det. Og jeg ber, Himmelske Far, hvis det er noen ånder som er sønderknust, eller—eller motløse, eller svake hender som henger

ned, og knær som ligger nede, må de bli løftet opp i kveld, Herre. Må Den Hellige Ånd komme og helbrede våre hjerter og ånder, og vår fysiske eksistens, og vi vil gi Ham all lovprisning for det. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

⁵¹ Hvis dere ønsker å slå opp i Skriften, bare å tale i omtrent 30 minutter, jeg ønsker at dere skal lese sammen med meg fra Åpenbaringsboken det 19. kapittel. Og jeg ønsker å lese ned til og med det 7. verset.

Etter dette hørte jeg en kraftig røst av en stor skare i himmelen, som sa: Halleluja! Frelsen, . . . æren og prisen og makten tilhører Herren, vår Gud!

For sanne og rettferdige er Hans dommer, for Han har dømt den store skjøgen som fordervet jorden med sitt horeliv. Og blodet av Sine tjenere, har Han hevet på henne, det som ble utøst av henne.

Igjen sa de: Halleluja! Røyken fra henne stiger opp i all evighet!

Og de tjuefire eldste og de fire livsvesener falt ned og tilbad Gud som satt på tronen, og de sa: Amen! Halleluja!

Da kom en røst fra tronen, som sa: Pris vår Gud, alle dere Hans tjenere og de som frykter Ham, både små og store!

Og jeg hørte noe som lignet røsten av en stor skare, som lyden av mange vann og som lyden av mektige tordenskrall, som sa: Halleluja! For Herren Gud, Den Allmektige, hersker som Konge.

La oss være glade og fryde oss og gi Ham æren, for Lammets bryllup er kommet, og Hans hustru har gjort seg rede.

⁵² Jeg ønsker i kveld å tale over emnet: *Lammets Bryllup*, bare for et øyeblikk til . . . Vi er så kjent med dette skriftstedet. Uten tvil så har deres kjære pastor her, nærmet seg dette emnet mange ganger.

⁵³ Og, dette, vi vet at det kommer til å være en Brud, og det kommer til å være en bryllupsmiddag servert i himmelen. Det vil være like så sikkert som at Gud er der fordi det er Hans Ord. Og vi vet at disse som kommer til å utgjøre denne Bruden vil være Hans Menighet, og de skal vise seg framfor Ham uten lyte og uten flekk. Og nå har de kledningen her på jorden til å gjøre seg selv rede. Hvis du la merke til det, det sa: "Hun har gjort seg selv rede."

⁵⁴ Så mange sier: "Hvis Herren vil ta denne onde ånden bort fra meg, fra å drikke eller fra gambling, eller fra å lyve, eller stjele, da skal jeg tjene Ham."

55 Men det er opp til deg. Se, du må også gjøre noe. “De som seirer, skal arve alle ting.” De som seirer. Du har kraft til å gjøre det, men du må være villig til å legge det ned. Skjønner? “Hun har gjort seg selv rede.” Jeg liker det Ordet.

56 Dere skjønner, Gud kunne ikke dytte oss gjennom et lite rør, trekke oss ut i den andre enden og deretter si: “Salig er den som seirer.” Du hadde ingenting å seire over; Han bare dyttet deg igjennom. Men du må ta avgjørelser for deg selv. Jeg må ta avgjørelser for meg selv. Ved å gjøre det, viser vi vår tro og respekt til Gud.

57 Abraham ble lovet et barn, men han måtte fastholde dette løftet i tjuefem år, opp- og nedturene hadde han, og fristelser i disse tjuefem årene. Men han holdt fast på det lovede Ordet.

58 Og Israel ble lovet et løftesland, men de måtte kjempe for hver tomme av det. “Hvor enn du trækker med dine fotsåler, det har Jeg gitt deg”, sa Gud til Josva. Det var alt sammen der. Landet var der, og Gud ga det til dem, men de må kjempe for det.

59 Det er på samme måte angående Guddommelig helbredelse. Gud har kraften til å helbrede deg hvis du har mot til å akseptere det, men du må kjempe for hver tomme av veien.

60 Gud har en underfull nåde til å frelse deg, og Han vil gjøre det, men du må kjempe for hver tomme av din vei.

61 Jeg har stått bak prekestolen, pågått i trettien år, og hver tomme av det har vært en kamp, hele tiden. Det har det sannelig.

62 “Men vi må kjempe hvis vi skal herske.” Så vi finner ut at Bruden må gjøre seg selv rede. “Være villig til å legge av enhver byrde og synden som så lett fanger oss, og løpe med utholdenhet i den kampen som er lagt foran oss.” Vi må legge det bort, oss selv. Vi kan ikke si: “Gud, kom Du, legg det bort for oss.” Vi er nødt til å gjøre dette selv.

63 Nå, jeg liker å tenke på bryllup. Jeg har hatt det privilegium å vie ganske mange personer. Og jeg tenker, når jeg bringer en ung mann og en ung kvinne ned til alteret, og ser dem komme ned gjennom kirken, og hun, vakker med sin brudekjole på, og sløret over ansiktet hennes som henger ned; og brudgommen, rak, fint kledd; og ung og full av kraft, idet de går nedover der i sin aller beste livskraft, og gir det ekteskapsløftet, jeg synes det er noe nydelig ved det. Det er noe hellig, fordi det påminner meg om at det kommer til å bli et annet stort bryllup en dag, når Kristi Brud vil komme gående nedover i herlighetens korridorer.

64 Brudgommen vil ha alle ting klart. Det vil bli et bryllup og et måltid. Hvor vi elsker å tenke på å sitte ved bordet rett overfor hverandre, og håndhilse på hverandre, og tårer renner nedover våre kinn. Og tenk, Han vil komme rundt, tørke alle tårer fra våre øyne, si: “Ikke gråt. Det er alt over nå. Gå inn til Herrens gleder

som er blitt forberedt for dere siden før verdens grunnleggelse.” Åh, broder, det vil få oss til å elske hverandre mer.

⁶⁵ Jeg tror det er hva som er tilfellet med Menigheten, Bruden i dag, som består av alle menigheter som tror på Kristus. Det er ikke kirkebygningen, det er heller ikke organisasjonen eller denominasjonen, men det er enkeltpersonene som er i menigheten, som utgjør bruden.

⁶⁶ Jeg har en god venn i Louisville, Kentucky, dr. Wallace Cauble, som var en forkynner i Church of Christ, og kom inn og mottok Den Hellige Ånd, og er pastor i en av de flotteste, største kirkene i Louisville, menigheten Open Door. Han har vært en veldig kjær venn av meg. Og for noen dager siden, stod jeg på gaten, og jeg så ham komme nedover gaten. Og jeg har alltid elsket ham, og han elsket meg.

⁶⁷ Men en dag hadde han en operasjon i mandlene, og han holdt på å blø ihjel. Og de hadde ham der nede på Saint Joseph Hospital, og de sa at han var døende. Og fru McSpadden ringte meg, sa: “Dr. Wallace Cauble.” Jeg kjente ham ikke ennå, men jeg visste det var en stor kirke kalt Open Door. Sa: “Han er døende. Legene har gitt ham sprøyter, alt mulig. De sydde ham sammen. Han har konstant blødning, og de kan ikke stoppe blodet. Hans blod vil ikke koagulere, og, dere vet, stoppe blødningen.” Og sa: “De har misjonærer der inne, og de vil at du kommer og ber for ham.”

⁶⁸ Vel, jeg hadde hørt om Dr. Wallace Cauble, og så, jeg var på en måte litt nølende, men jeg gikk bort dit. Og da jeg så inn på sykehusrommet, var der misjonærer og fine forkynnere, alle der inne, ropende og bedende. Og jeg tenkte: “Åh, du store! Bitte lille meg, en liten holy-roller, gå inn der? Jeg burde heller bare bli her ute.” Så jeg kom meg ned bak Coca-Cola-automaten ute i hallen. Jeg ba til Gud, om å—å stoppe blødningen, for broder Cauble. Jeg gikk ned igjen og gikk ut.

⁶⁹ Jeg kom akkurat hjem, etter omtrent femten minutter, og telefonen ringte igjen, og ville vite hvorfor jeg var forsinket, ettersom jeg ikke hadde vært der. Og jeg sa: “Jeg—jeg kom. Men det var så mange der inne. Jeg—jeg følte meg bare ikke ledet til å komme inn, kanskje, se, så mange, de store forkynnerne der inne.”

⁷⁰ Da sa han: “Kom med en gang.” Sa: “Mannen kan ikke leve mer enn en liten stund til.”

⁷¹ Så jeg gikk tilbake igjen. Og da jeg gikk inn der, prøvde han å få en katolsk søster til å akseptere Kristus som sin personlige Frelser; og ham blødende, og blodet flyr ut av munnen hans. Jeg gikk inn.

Og han sa: “God dag.”

72 Og jeg sa: “God dag.” Han satt oppe i sengen, og hostet slik, og blodet kom ut.

Og han sa: “Hva heter du?”

Og jeg sa: “Jeg er broder Branham.”

73 Og han begynte å gråte, la armene rundt meg. Jeg knelte ned der.

74 Nå, det er dr. Wallace Cauble fra menigheten Open Door i Louisville. Får et brev fra ham. “Blodet stoppet i samme sekund.” Det har aldri endret seg etter det. Skjønner? Og vi har vært veldig, veldig gode venner siden da. Og her om dagen møtte jeg ham. Og han sa . . .

75 Oswald J. Smith, mange av dere kjenner broder Smith. Han er en stor misjonær, og han kommer til broder Cauble fordi han liker ham så godt. Han sa: “Broder Cauble, du vet”, han sa: “Jeg . . .” Noe angående kona hans. Han sa: “Da jeg først giftet meg”, sa: “følte jeg meg som, vel, hvis jeg gjør en feil, vil jeg, åh, jeg kan få meg en annen”, for han var ung. “Men”, sa: “etter at barna ankommer”, sa: “da er det litt vanskelig å klare seg uten henne. Slik er det når du blir rundt femti år, du kan bare ikke klare deg uten henne. Og ettersom du blir eldre, vel, du—du føler det på den måten.”

Jeg sa: “Jeg antar det er ganske riktig.” Jeg var . . .

76 Det som startet emnet, dere vet hvordan damene kan handle, og min kone var der inne. Og hun er dronning over alt sammen. Hun bare oppholder seg der hele tiden. Mine stakkars føtter tar nesten livet av meg ved å gå rundt på gata sammen med henne. Og han fortalte meg, sa: “Vel, du kan bare ikke klare deg uten henne.” Og det er slik bemerkningen kom opp.

77 Da jeg dro hjem, ble jeg sittende i rommet der, tenkte: “Det stemmer.” Jeg anvendte det på noe annet.

78 Dere vet, da jeg først ble omvendt i den . . . ble en forkynner i Missionary Baptist, da tenkte jeg: “Hvis en person ikke var en baptist, var han bare ikke frelst. Det var alt der var til det.” Og jeg bar en Bibel under armen min, og jeg tenkte at Herren kalte meg til å gjøre alle til baptister. “Og alle som ikke trodde akkurat slik som baptistene trodde, de var ikke med i bildet i det hele tatt.”

79 Ettersom dagene fortsatte, tenkte jeg at jeg skulle gjøre hele jobben selv. Og jeg fant ut, jeg la merke til en annen broder som hadde en kirke, en pastor. Han drev på også, like så hardt som jeg gjorde. Tross alt, teppet strekker seg litt over mot ham også, vet dere.

80 Da finner vi ut at vi trenger hverandre. Og nå, etter at vi begynner å komme så langt, er det bare liksom vanskelig å klare seg uten hverandre. Det er det hele. Vi må bare ha hverandre, slik. Og jeg tror dette ligger i denne flotte pinsebevegelsen. Jeg er glad for å se disse barrierene av likegyldighet brytes ned,

den store Guds menighet begynner å forene seg selv sammen i fellesskap. Betyr at bryllupet kommer nærmere nå. Og steinene er spesielt kuttet slik som de kan være, de fikk en plass et sted i den bygningen, hvis de er Herrens steiner.

⁸¹ Nå, bryllup, på en måte, er et bilde. Det jordiske bryllupet her er et bilde på det himmelske bryllupet. La oss nå gå over det, bare for et øyeblikk, for å repetere det et øyeblikk.

⁸² Det første som skjer, det må bli tatt en beslutning. Den første tingen, som kreves i det naturlige ekteskap, er at en avgjørelse må bli tatt. Den unge damen må bestemme seg om hun vil ha denne unge mannen; og den unge mannen om han vil ha den unge kvinnen. Det må bli tatt en beslutning, og du må gjøre det. Hun må være den eneste kvinnen i verden som du elsker, og han må være den eneste mannen. Hvis ikke, da tok du en feil beslutning.

⁸³ Og det er på samme måte det skjer ved å ta beslutningen for Kristus. Det første du må gjøre, er å bestemme deg for om du skal tjene Gud og ta Ham som din Frelser, eller om du ikke skal gjøre det. Skal du tjene verden? Skal du tjene Kristus? Du må ta din beslutning. Det må bli tatt en avgjørelse. Når du bestemmer deg for at du enten skal tjene Gud eller mammon, da tar du ditt valg. Men beslutningen må bli tatt.

⁸⁴ Og så, etter at beslutningen er tatt, at du er, da kommer forlovelsen. Den, du erkjenner den ved alteret. Du må gjøre en forlovelse før denne foreningen kan skje. Og det er slik det er med Kristi Menighet. Det må skje en forlovelse med Kristus, en—en forpliktelse, en forlovelse, en kjærlighetsaffære.

⁸⁵ Og så, den neste tingen er—er løfter som blir avgitt. Det må være løfter gitt til hverandre, slik som du avgir løfte. “Kjære, hvis du vil gifte deg med meg, lover jeg at jeg vil være trofast og sann. Jeg vil ikke se på noen annen kvinne.” Eller: “Jeg vil ikke se på noen annen mann. Og jeg vil gjøre alt dette som en forpliktelse, som en hustru. Får vi barn, vil jeg gjøre alt som det forplikter som en—som en mor. Jeg, jeg skal være en husmor.” Alle disse løftene må bli avgitt, eller skulle bli, i et formelt bryllup.

⁸⁶ Og det er den samme tingen når du kommer til Kristus. “Herre, hvis Du vil motta meg inn i Ditt Rike, lover jeg.” Der har dere det. “Jeg vil elske Deg. Jeg vil være trofast mot Deg. Jeg skal tjene Deg, dag og natt.” Det er en skam at vi glemmer dette. “Jeg skal tjene Deg, dag og natt. Jeg vil faste. Jeg vil be. Jeg vil være lojal mot Deg. Jeg skal bringe min tiende inn i forrådshuset. Jeg, jeg skal—jeg skal be, mange ganger om dagen. Jeg vil—jeg vil gjøre hva som helst. Og jeg vil gi all min kjærlighet til Deg.” Dette er hva du skulle gjøre. Det er nøyaktig rett, hvor du lover dette, og det skulle komme fra ditt hjerte.

⁸⁷ Hvis du lover din ektemann dette, og du mener det ikke fra ditt hjerte, da lever du absolutt ikke rett sammen med ham. Det blir et ganske stivt forhold.

⁸⁸ Se her. Hvis—hvis du ikke har tenner, og du bruker falske tenner, nå, det er greit. Det erstatter de tennene som du en gang hadde. Men egentlig er ikke disse tennene knyttet til deg. De er ikke en del av deg. Hvis du hadde en—en amputert arm, og du setter på en falsk arm, vel, den armen er egentlig ikke forbundet med deg. Den er bare satt fast på deg. Skjønner? Den er ikke knyttet til deg.

⁸⁹ Og når vi gir vårt løfte til Kristus, hvis vi ikke blir en del av Ham, slik som en kvinne skulle bli en del av en mann og en mann del av kvinnen, da er vi tilgjorte kristne. Vi er det egentlig ikke. Du er egentlig ikke gift med den kvinnen. Du kan være trofast. Hvis du ikke elsker mannen din, og han er seksti eller sytti år gammel, og du ikke elsker ham like godt som du gjorde i begynnelsen, da oppfostrer du egentlig bare barna hans.

⁹⁰ Det er slik kirkene er, altfor mange i dag. Vi bare tar navnet til den “Kristne Kirken”, utgir oss for å være Bruden. Da er det tilgjort. Vi er ikke knyttet til Kristus på noen måte. Vi er som en kunstig tann, kunstig arm, kunstig øye. Skjønner? Det er noe som er kunstig hvis vi bare setter den på. Vel, du kan ikke sette på kristendom. Du må være tilkoblet til den.

⁹¹ Og en kirke da, som bare er tilgjort, kalt Kristi kirke, vel, de barna er ikke Der inne, de er født av den samme organisasjonen. Er bare . . . De er ikke barn av Kristus. De er barn av denominasjonen, og ikke barn av Kristus.

⁹² Hvis kvinnen ikke er forbundet til mannen i sannhet, da er det ikke hennes ektemann. Det er bare en mann som hun har lovet å leve sammen med, og hun ga et feil løfte. Hun lovet å elske ham, og hun sa hun elsket ham, og hun gjorde ikke det. Hele tiden blir mannen bedratt.

⁹³ Men det er én ting som er sikkert, venner, vi kommer ikke til å bedra Kristus. Han kjenner sine egne.

⁹⁴ Men, dere ser, det første, beslutninger blir tatt. Det neste, forlovelse. Deretter, løfte.

⁹⁵ Og så, seremonien. Og det er da bruden—bruden tar brudgommens navn. Hun har ikke lenger sitt eget navn da. Hun tar brudgommens navn.

⁹⁶ Og så, når Menigheten har seremonien, avgir sine løfter, da tar hun Brudgommens Navn. Da er hun ikke lenger en kirke av verden. Hun er Herren Jesu Kristi Menighet. Amen. Ikke . . . Jeg mener ikke, slik, av et navn. Jeg mener, slik, av en Fødsel, av natur, ved Guds kraft. Ved den åpenbarte Guds Sannhet, i hjertet, hun blir en Kristen Menighet, den store universale apostoliske Kristne Menigheten. Hun blir en del av Kristus. Når hun gjør det, hun . . . Kristus legger inn i henne Sin egen Ånd, Sitt eget Liv. Og Bibelen sa der til Adam og Eva: “Dere er ikke lenger to, men én.” Og når kvinnen, Menigheten er gift med

Kristus, er de ikke lenger to. De er Én. Kristus i deg! Amen. Der er det. Hans Liv er blitt bragt inn i deg, da blir du Bruden.

⁹⁷ Så, en annen ting, etter at hun har avgitt alle disse løftene, og så videre, og seremonien er blitt avsagt:

⁹⁸ Slik som min kones navn var Broy, før hun var gift. Nå er hun ikke lenger en Broy. Hun er Branham. Nå, hun er ikke Broy noe mer. Hun er Branham.

⁹⁹ Og når du kommer inn i Kristus, er du ikke mer av verden. Du er av Kristus. Skjønner? Du bryr deg ikke da om tingene i verden. De er døde for deg. "Før den som elsker verden, eller tingene av verden, da er Guds kjærlighet ikke engang i ham."

¹⁰⁰ Så, dere skjønner, du kan ikke være en tilgjort kristen. Du kan være tilgjort, angivelig kristen.

¹⁰¹ Men du kan ikke være en kristen, bli, før Kristus injiserer Seg Selv inn i deg, ved dåpen i Den Hellige Ånd. Da er du forbundet med Ham. Dere er ikke lenger to. Dere er Én. Kristus lovet å være i oss, slik som Faderen var i Kristus. "Jeg og min Far er Én. Dere og Jeg er Én." Skjønner? Kristus i oss! Alt som Gud var, tømte Han inn i Kristus. Og alt det Kristus var, tømte Han inn i Menigheten, for å fortsette Evangeliets arbeid.

¹⁰² Da blir vi, ikke ved et tilgjort navn, men ved en virkelighet av Livets Hellige Ånd som forbinder oss inn i Kristus. Da, gjennom kraften av Hans oppstandelse, er vi reist opp fra de døde tingene av verden, og sitter med Ham i Himmelske steder. Amen. Jeg liker det. I kveld sitter vi i Himmelske steder i Kristus Jesus, ser dere, oppreist med Ham; døde til tingene av verden, og blitt ikledd Kristus. Og når vi iklær oss Kristus, da er verden død, da bryr vi oss ikke lenger om verden. Verden er død for oss. Og vi er . . . Og den er død for oss, og vi er døde for den.

¹⁰³ Du er en annen person, annerledes personlighet fordi du er en ny skapning. Skapning! Ikke den samme skapningen som var polert opp; ikke en—en mann som har startet et nytt og bedre liv. Men en mann som døde og ble født på ny, og ble en ny skapning i Kristus Jesus, og den levende Guds Ånd lever inni personen.

¹⁰⁴ Nå, akkurat som kvinnen som ikke lenger er Broy, hun er en Branham, og hun går ved det navnet.

¹⁰⁵ Og Menigheten er ikke lenger av verden, men det er i Kristi Navn hun er til. Hun er forbundet til Ham, ved Hans eget Liv.

¹⁰⁶ Har du noen gang lest i Skriften hvordan det første mennesket som Gud skapte, var en—en dobbel person? Adam var både Adam og Eva, åndelig talt, men da Han skapte det første mennesket i Sitt eget bilde. "Og Gud er en Ånd." Men da Han satte dem inn i kjød, skilte Han dem. Han tok den maskuline ånden, satte den inn i mannen, og tok den feminine ånden, og satte den inn i kvinnen.

107 Nå, når du ser en kvinne ønsker å opptre som en mann, det er noe galt. Når du ser en mann ønsker å opptre som en kvinne, det er noe galt. Så det ser ut til at verden er helt feil, i dag. Menn prøver å opptre som kvinner; kvinner som menn. Det er riktig. Det er sannhet.

108 Se nå. Det er så perfekt, at når Gud tok og skapte en mann, og viste at Han ikke ville ha det ut av noe annet, kvinnen var ikke i den opprinnelige skapelsen. Så hun er ikke i skaperverket, men hun er en del av Adam. Hun er et biprodukt. Han går inn i Adams side, ikke for å lage enda en skapning, men ta en del av en skapning, og lage en annen skapning ut av det. Og Han tok den maskuline ånden som var i Adam . . . Og tok den feminine ånden heller, som var i Adam, og satte den over inn i kvinnen. Slik at både ånd og legeme, de blir ett.

109 Det var et vakkert bilde på det Gud gjorde på Golgata. Han tok Kristus, og koblet Ham sammen med Menigheten, gjennom en opprevet side, Han brakte frem blodet som rensset personen, som helliggjør Menighetens legeme, og setter Den levende Guds Ånd, som Han tok der fra korset, ut av Kristus, og legger Den inn i individet. Da er de én. De blir én. Kristus og du er én.

110 Og du og din ektemann skulle være én. Hvis det er noen som helst motsetning, da er det noe galt med din forening.

111 Og hvis det er noen som helst motsetning hos oss, til Kristus, vi tror ikke på Hans Ord, sier: "Å, det var for en annen tid", det er noe galt med vår forening med Ham. Hvis du sier: "Miraklenes dager er forbi; det finnes ingen Guddommelig helbredelse; det finnes ingen dåp i Den Hellige Ånd", anvender dette tilbake et sted, det viser at Kristi Ånd ikke er i deg.

112 Fordi: "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var med Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble gjort kjød." Og da, når Hans Ord blir fremtredende i deg, da, ser du, da er du og Kristus blitt én. "Hvis dere blir i Meg og Mitt Ord blir i dere, kan dere be om hva dere vil", fordi det er ikke deg noe mer. Det er Guds Ord, Kristus i deg. Dere blir én. Ja vel.

113 Så, en annen ting, etter at hun har gjort det, etter at hun har fullført sine løfter og valgt sitt ekteskap, og tatt navnet til hennes ektemann, brudgommens navn, da er hun arving til alt han eier. Hun er arvingen til alt. Din kone er en arving til alt du eier.

114 Og det er hva som er tilfelle med Menigheten, hvis hun bare visste det, å være en del av Ham med Hans Ånd inni henne. Han sa: "De gjerninger som jeg gjør, skal dere også gjøre. Større enn disse skal dere gjøre, for Jeg går til Min Far. En liten stund, og verden ser Meg ikke lenger; men dere skal se Meg, for Jeg skal være med dere, endog inni dere, inntil verdens ende." Da er det Kristus inni deg. Dere er forenet sammen, og du er arving sammen med Ham.

115 Og hvis Han var her på jorden, hva ville Han gjøre? Den samme tingen Han gjorde der, fordi Han er den samme i går, i dag og for evig. Han ville være oppmerksom på Faderens virksomhet. Han ville helbrede de syke. Han ville utføre mirakler. Han ville gjøre bare nøyaktig det Han gjorde da Han var her på jorden, fordi Han forblir den samme i går, i dag og for evig. Det er helt perfekt. Det er ekteskapet.

116 Men nå, hva om denne kvinnen blir gift, gir alle disse løftene og alt, og hun blir denne mannens ektemake, og hun er arving til alt han har og så videre, og så blir hun tøylesløs? Hun begynner å få raserianfall. Hun begynner å løpe etter andre menn. Ikke bare det, men hun deler sin kjærlighet med andre. En mann med sin kone, alle løftene de har gitt, og så går hun ut og begynner å dele livet sitt med andre, hennes kjærlighet og hennes hengivenhet med andre.

117 Det er hva altfor mange såkalte kristne gjør, deler sin kjærlighet med verden: leking, dansing, gambler, blir hjemme fra bønnemøter for å se på TV, alle slags verdslige ting som har tatt plassen til Guds kjærlighet, i menighetens hjerte. Hun har fått et raserianfall. Hun er blitt tøylesløs. Hun har gått ut etter andre menn. Hun deler sin kjærlighet. Hun vil ta sin tiende som hun skulle gi til menigheten; Hun vil bruke den på andre ting der ute i verden. Hun vil . . . I stedet for å elske Gud på den måten hun skulle gjøre, og leve for Gud, og elske å komme til menigheten, må du omtrent overtale henne til å komme.

118 Nå, jeg kjenner en—en forkynner, som fortalte meg her for ikke lenge siden, at han sendte ut så mange bøtter . . . så mange kort, for å få folk til å signere, at de ville forplikte seg til å komme til søndagsskolen minst seks måneder i året.

119 Og jeg hadde sett en liten jente nedi bakken der hvor jeg hadde jobbet. Og hun kommer ut derfra. Og jeg stod ved døren, banket på døren, og hun kom til døren. Og hun var en av disse wildcat-spillerne, vet dere.

120 Slik som denne gjengen de måtte arrestere her i Phoenix i går kveld, tror jeg det var, holdt på med denne nye perversjonen av—av rock'n' roll, eller twist, hva enn det var, og de måtte få politiet til å komme og hente dem. Unge folk, forstår dere ikke at dette er en ånd av djevelen? Under den påvirkningen, til de ikke visste hva de var, ute i gatene, holder det gående.

121 Slik som noen av disse komikerne, disse med plateinnspillinger, diskjockey og så videre, du besøker et sted, en by som jeg var i. Og de unge damene tar av seg sitt undertøy og kaster det opp på plattformen, for at denne gutten skal skrive sin autograf på dem. Vet du ikke at det er djevelen? Det er en ånd i disse siste dager. Sannelig. Det er slik en skam. Der har dere det, blitt tøylesløs.

¹²² Denne unge kvinnen, hun kommer ut, holder det gående. Hun visste ikke engang at jeg var . . . Glemte at jeg stod ved døren. Og hun sa: “Å, unnskyld meg. Jeg glemte at du stod der.” Og hun kastet et kyss til den fyren på radioen, hva enn det var, og sa: “Jeg møter deg ute på Green Briar Patch”, eller hva det var. De skulle ha en slags dans den kvelden.

Og jeg sa til dr. Brown, som var en venn av meg.

¹²³ Han sa: “Hvordan holder forsamlingen din ut der oppe, Billy?”

Sa: “Fint.” Jeg sa: “Vi gir dem piller.”

Han sa: “Hva slags piller?”

¹²⁴ Jeg sa: “Evangeliet. Det sørger sannelig for at de kommer hele tiden.” Skjønner?

¹²⁵ Og han fortalte meg om å signere disse løftene. Og jeg sa: “Dr. Brown, tror du at den wildcat-spilleren på denne radioen ville få den jenta til å signere et løfte at hun ville bli over der den natten? Ikke i det hele tatt. Hun ville pantsette alle klærne hun hadde på, for å komme dit.” Hvorfor? Det er noe i henne som har bundet henne opp, en ånd, til denne verdslige fornøyelsen.

¹²⁶ Og inntil den levende Guds Menighet, som kalles Kristi Brud, får seg selv bundet opp til Gud slik, vil hun fortsatt velte seg i verden, i syndens gjørme og leire, inntil hun er forbundet med Gud på en slik måte, til hennes hjerte er så fylt av Guds herlighet og kraft, til hun ikke kan se noe annet enn Kristus. Det er riktig.

¹²⁷ Det er det vi må gjøre. Det er den eneste planen, det eneste programmet Gud har, å gjøre det på den måten. Du kan ikke bli tatt inn på en kunstig måte. Du må bli født inn, ikke bli rystet inn, eller bringe et brev til menigheten. Men å bli født inn i den levende Guds Menighet, ved gjenfødselen, ved Jesu Kristi oppstandelseskraft, som gjør deg til en ny skapning i Ham. Amen. Det retter det opp. Det gjør det. Sannelig. Ja vel.

¹²⁸ Hun blir tøylesløs. Hun begynner å dele sin kjærlighet med andre, verdslige ting, verdslige fornøyer, går til stedene hun ikke burde gå til, sier tingene hun ikke burde si.

¹²⁹ Her en gang jeg . . . De hadde en damenes . . . en slags kirkefest ovenpå. Jeg hadde tilfeldigvis noe å gjøre i kjelleren i dette huset. Og jeg forteller dere at jeg har hørt noen forferdelige ting da jeg var en synder, men dette kvinnemøte, jeg har aldri hørt noen verre vitser i hele mitt liv. Kan du forestille deg en person som kalles en kristen, ville la slikt skitt strømme fra dem?

¹³⁰ Du kan ikke få søtt og godt vann ut av den samme sisternen. Du tar en bøtte ned i brønnen, og du tar den opp full av sprellehaler, som vi kaller dem. Når du tar bøtten ned en gang til, vil den bringe ut det samme. Sisternen trenger en utrenskning, og en oppfylling med godt vann.

¹³¹ Det er det som er i veien med kirken i dag, vi snakker universelt, at hun trenger en utrenskning, en oppfylling med Guds hellige vann fra Himmelen. Hennes hjerte er blitt til en kloakk-kum av alt mulig som kommer forbi. Hun har fått elskere av alle slag. Bibelen sa hun ville ha. “Elsker fornøyerler mer enn å elske Gud, uforsonlige, baktalende, uten selvkontroll, foraktere av disse som er rett.”

¹³² Se en kvinne som forsøker å leve rett, en mann som forsøker å leve rett, han blir en “holy-roller”, hun blir en “fanatiker”, eller noe gammeldags noe. Hun er en utstøtt. Hun er foraktet og avvist av folket i verden. Det er riktig.

¹³³ Men la du noen gang merke til hva den ekte Menigheten skulle gjøre? I Det gamle testamente, når de hadde ofringen, de drepte en fugl, og la blodet av den ene over på den andre, den døde maken; og den fløy over jorden, spredte ut den døde makens blod. Når Menigheten blir den ekte Jesu Kristi Brud, vil hun bære Jesu Kristi Blod med seg, sprinkle det på jorden, rope: “Hellig, hellig, hellig innfor Herren.” Hennes atmosfære, hver eneste bit av henne vil være av Gud. Hele hennes oppbygning vil være av Gud. Du kan ikke forvente noe annet.

¹³⁴ Det er også grunnen til at folk kommer til Menigheten. Ikke for å spille kort og spille poker, danse i kjelleren, ha suppe-måltider og slike ting. Det er for verden. Og vi vil aldri kunne sammenligne oss med dem, skulle skamme oss for å prøve det. Vi skulle forkynne Den Hellige Ånd i kraft og Kristi oppstandelse. Vi har fått noe de ikke har fått. La oss leve det, ikke prøv å kopiere etter dem. Lev slik vi vet er rett. Lev i Kristus. Jesus sa: “Hvis jeg blir løftet opp, vil Jeg dra alle mennesker til Meg. Dere er jordens salt. Men saltet har mistet sin kraft, da er det ikke godt for noen ting bortsett fra å bli kastet ut og tråkket ned under menneskers føtter.” Våre vitnesbyrd!

¹³⁵ Ikke noe rart, selv våre pinsevevnn-grupper, jeg hater virkelig å si det, våre pinsevevnn-grupper faller rett inn i den samme tingen, rett inn i den samme trenden. Og ikke noe rart folk sier de ikke har fått det de sier de har fått. Denne kirken til pinsebevegelsen burde være så bundet sammen med den Allmechtige Guds kraft, inntil selve Jesu Kristi Liv ville bli reflektert i Den.

¹³⁶ Men vi ønsker å etterligne verden. “Vi skal klare det, uansett.” Ser dere? “Vi ønsker å ha vår vei om det.” Men vi skulle ikke gjøre det. Det er galt å gjøre det. Kirkene er akkurat som kvinnen, de ble tøylessløse.

¹³⁷ Det første som skjer, hun kommer i orden, i begynnelsen når Gud ga fødsel til denne pinsekirken, for omtrent førti eller femti år siden. Hun levde hellig. Hun var hellig. Guds kraft var hos henne. Men som vi fortsetter videre, begynner vi å ta etter verden.

¹³⁸ Før du vet ordet av det, må vi ha en bygning som er så stor at den må overgå metodistene over på det andre hjørnet. Vi må ha noe som er så stort, den største tingen, og den største tingen, og den største tingen. Det er en skam. Mange av oss blir så oppblåst når vi får . . . Pinsebroderen ser nedsettende på noen, den lille misjonen, eller den bitte lille menigheten, mens de går til en stor kirke. “Vi tilhører den beste kirken, eller den store kirken”, eller noe sånt; ser ned på dem.

¹³⁹ Det du trenger er Den Hellige Ånd, til å gjøre deg litt mer ubetydelig, det er riktig, la deg få vite at den ekte sanne dåpen i Den Hellige Ånd vil få en i smoking dress til å legge armene rundt en i kjeledress og si: “Broder.” Ja visst. Virkelig gammeldags frelse, Den Allmektige Guds kraft, ja sir, det vil få en dame i silkekjole til å legge armene sine rundt en i bomullskjole og si: “Søster, jeg elsker deg.” Det vil hun virkelig.

¹⁴⁰ Men vi begynner å gå ut med verden, drive med tidevannet. Vår kirke har det. Vi trenger ikke å snakke om metodistene og baptistene noe mer. Det er oss selv. Det er i våre egne rekker. Det er grunnen til at Den Hellige Ånd ikke kan bevege seg. Det er grunnen til at jeg sier at Gud ikke kan sette Sin godkjenning på noen organisasjon i kveld. Fordi, hedningene ble ikke tatt ut som en nasjon. De var et folk ut av hedningene, for Hans Navns skyld. Gud vil ta individer.

¹⁴¹ Nå, jeg tror våre organisasjoner gjør et godt arbeid. Det er helt greit. Men du kan ikke stole på det, si: “Jeg er pinsevenn fordi jeg tilhører en pinsevennorganisasjon.” Du er pinsevenn når du får en pinseopplevelse. Jeg bryr meg ikke om du tilhører den katolske kirken, eller du er pinsevenn. Du kan ikke organisere pinsen. Pinse er en opplevelse, ikke en organisasjon. Og det stemmer.

¹⁴² Men vi pinsevenner har begynt å tenke, fordi vi har navn av å være pinsevenner, kan vi fortsette å leve i verden, gjøre alt vi har lyst til. Vi er slike som klatrer i Nimrods tårn; det vil bli til aske. Slik som Adams forkle av fikenblad; hun vil vende tilbake. Som Siegfried-linjen i Frankrike, Maginot-linjen i Tyskland; hun ble tilintetgjort.

¹⁴³ For der er ikke noe annet tårn, ingen annen standpunkt. “Men Herrens navn er et mektig tårn som de rettferdige løper inn i og er trygge.” Når du løper inn i Det, tar du Navnet, Navnet; ikke bare bli kalt et Navn, men Navnet og personen som du er, Kristus-lik i livet. Amen. Han er Underfull. Ja visst.

¹⁴⁴ Kirken har gjort det samme, begått åndelig hor, som en kvinne som vil dele sin kjærlighet til sin ektemann med en annen mann. Den kvinnen er ikke skikket til å leve sammen med. Dere vet det. Og når kirken begynner å dele sitt fellesskap med verden, Gud er en sjalu Gud. Han satte Israel bort på grunn av det, og hans Sønn vil sette bort den samme tingen.

145 Han skal ha en Brud som ikke har fått en rynke i Seg. Amen. Hun er fullstendig vasket gjennom Blodet av Ham selv. Det er riktig. Så vi ser hvor vi står, bryllupet blir gjort rede til å komme.

146 Nå finner vi ut at hun begår åndelig hor, går ut med verden, bekjenner noe, lever noe annet. Det vil aldri fungere. Hva kirken burde gjøre, er å gjøre slik Ester gjorde. Ester nektet å være prydet lik verden.

147 Vi kjenner den lille Esters bok, hvordan Mordekai . . . Hans onkel hadde en datter. Og de var der nede på den tiden da mederne og perserne regjerte. Det er et veldig vakkert bilde der. Kongen, en av de største kongene i verden på den tiden, han hadde en stor fest. Og han kalte på dronningen til å komme og sitte sammen med ham, men hun ville ikke gjøre det. Hun nektet å gjøre det. Så hva gjorde han? Han var så ydmyket, visste ikke hva han skulle gjøre, at hans egen kone ikke ville komme.

148 Jeg tror dette er veldig mye likt med Kristus i dag. Kristus har invitert oss til å sitte på Himmelske steder med Ham, og vi skammer oss over det. Mange skammer seg for å si at de fikk dåpen i Den Hellige Ånd. Pinsevenner, det stemmer, de skammer seg for å si det. Vi skammer oss over Ham.

149 Og så, dronningen ville ikke komme. Hun nektet å komme. Det ydmyket ham. Ansiktet hans ble rødt. Alle la merke til det.

150 Jeg lurer på om ikke Jesu ansikt blir litt rødt også, når Han kaller på oss til et arbeid, kaller pinsebevegelsen til fellesskap og broderskap, og vi er så tett organisert i små grupper at vi ikke vil bøye oss for de andre. Vi er så, blitt så verdslige og slik som det, vi skammer oss over pinse-navnet. Noen mennesker er redd for å si det. Si: "Vel, jeg—jeg tilhører . . . Jeg er en kristen, men . . ." Jeg er glad jeg fikk en pinse-erfaring. Amen. Jeg er glad for å bære Jesu Kristi Navn. Det er det største privilegiet jeg noensinne har hatt, å si at jeg er en del av Ham.

151 Nå finner vi ut, da, han samlet noen rådgivere, for å spørre om hva han skulle gjøre. Og de sa: "Hvis dette fortsetter slik, vil alle de andre kvinnene over hele landet ta eksempel etter landets førstedame."

152 Det er selvfølgelig hva som skjer i kveld. Jeg ser på noen av disse kvinnene. Jeg håper jeg ikke sårer følelsene deres, og likevel gjør jeg det, jeg håper jeg gjør det. Hm-hmh. Riktig. Prøver å være lik denne førstedamen her, med denne vannhodefrisuren. Jeg har aldri sett noe slikt i hele mitt liv.

153 Her om dagen kom en kvinne opp i en butikk hvor jeg ventet på min kone, og denne kvinnens hode var så stort, og hun hadde grønn maling under øynene sine. Jeg sa: "Gå vekk, busemann. Jeg skal være snill." Det var det frykteligste synet. Det ville skremme dere. Hva er det? Førstedamen. Det er førstedamen. Der er det. Og de ønsker å etterligne det.

154 Og la meg si dette nå. Jeg sa ikke det som en vits, men i en lignelse, slik at dere ville se. Det er nøyaktig hva dere eldre kristne gjør overfor disse yngre. Helt riktig. Dere skulle være eksempler. Dere pinsevenner som bekjenner at dere har Den Hellige Ånd, dere skal være et eksempel for metodistene, og baptistene, presbyterne. Ikke som førstedamen, men dere er ment å være som Jesus. Han forteller deg *her* inne hva du skal gjøre, hvordan du skal gjøre det. Vi må følge Hans regler og eksempler. Men det er slik vi finner det. Ester . . .

155 Denne dronningen, hun ville ikke høre på det. Hun ville ikke komme; ydmyket ham. Sa: "Hvis—hvis dette landets førstedame setter et eksempel som det, vil resten av kvinnene også gjøre det. Så da, når en mann kaller på sin kone, vil hun si: 'Gå og hopp i elva.'" Skjønner? Åh du, han forhåndsomtalte virkelig Amerika, gjorde han ikke? Nå, vi finner ut, når hun gjorde dette, da var det en mann som hadde litt visdom med seg, som kom opp og rådførte seg med kongen. Han sa: "Det du må gjøre, er å avskjedige henne. Og send bud ut over landet, og kall inn alle jomfruene som finnes, unge jomfruer, og velg ut for deg selv en kone."

156 Det behaget kongen. Så han sendte henne bort, og han sendte ut kammerpikene og så videre, som dro avsted for å—å velge ut alle de unge jomfruene som kunne, de vakre kvinnene ut gjennom alle rikene og provinsene, som han rådde over, hvilket var det største i verden.

157 Og da han gjorde dette, kom de til denne lille jødiske jenta. Hun var snarere et slags utskudd, for, slik som hedningene, ser dere, hun ble kastet av til den ene siden. Og hun hadde ingen far og mor. Og Mordekai, hennes onkel hadde oppdratt henne. Og hun måtte dra for å kvalifisere seg.

158 Og hva gjorde de så, de måtte ta disse jentene inn for renselse i så mange måneder. De måtte parfymere dem og gjøre all slags pynting, og fikse alle opp, slik at de kunne gå framfor kongen.

159 Nå, det er omtrent sånn verden ønsker å ordne kirken i dag. Pynter den opp med verden; etterligner tingene i verden; prøver å få flere medlemmer, tar inn hva som helst i deres fellesskap. Åh du! Det er en ynkelig ting. En organisasjon prøver å overgå den andre, tar hva som helst inn til å være et medlem. Du kan ta dem i denne organisasjonen, men de vil aldri komme inn i Kristi fellesskap, før de er blitt rensset og født på ny av Guds Ånd. Det er sant. De kan ha sine navn i en bok her, men ikke der oppe, i Livets Bok hos Lammet, før det er blitt skrevet med Blodet til Herren Jesus.

160 Alle kvinnene, de fikset hele seg selv opp for å se pene ut. Og, åh, jeg forestiller meg at de virkelig fikk noen blikkfang ut av dem, kanskje en etterlignelse av førstedamen og så videre. De fikk virkelig pyntet seg opp fordi de skulle vise seg fram for kongen.

¹⁶¹ Jeg tror at dette for en stor del er hva som skjer med våre kirker i dag. De prøver å fikse seg selv opp, verdslig, har verdslig underholdning, verdslige ting i den, gjør ting som er av verden, forener seg med verden, tenker at de kan møte Kongen. Gud bryr seg ikke om det. Han hater det. Men vi ønsker å opptre som verden.

¹⁶² Jeg har sagt at noen av våre kirker senket standarden, tok inn diakoner og så videre inn i kirken, og noen ganger pastorer som er gift fire eller fem ganger, og—og noen av dem som røyker sigaretter. Sier: “De vil—de vil komme over det. De vil bli helt i orden.” Får en mann ut av en skjenkestue en kveld, og setter ham på prekestolen neste kveld. Jeg tror ikke på slike ting. Jeg tror at en mann må bli prøvd, det er riktig, testet. Jeg forteller dere, mange ganger kaller vi . . .

¹⁶³ Jeg tror på dåpen i Den Hellige Ånd. Jeg tror på å tale i tunger, men jeg tror vi legger for mye vekt på det. En mann kan tale med tunger, og en kvinne taler med tunger, og hvis hennes liv og hans liv ikke samsvarer med hvilke tunger du taler i, så er det feil tunger, fordi Den Hellige Ånd vil få deg til å handle i samsvar med Bibelen. Den vil bringe deg til fylden av Kristi skikkelse.

¹⁶⁴ Du tar en person som taler i tunger, har nok temperament til å slåss med en sirkelsag, og snakker om naboen og alle slike ting. Nå, kaller du det Den Hellige Ånd? Det kan det ikke være. Nei, min herre.

¹⁶⁵ Den Hellige Ånd er ydmykhet, glede, fred, langmodighet, godhet, mildhet, tålmodighet, tro. Den Hellige Ånd, dette er Åndens frukt, som Den Hellige Ånd bærer i den levende Guds Menighet, vennlighet, og ærbødighet, ydmykhet, kjærlighet til hverandre, langmodighet.

¹⁶⁶ Hvis en broder har gått feil, bare ikke hamre på ham eller noe slikt. Gå etter ham og se om du kan få ham tilbake. Ikke vent på at forkynneren gjør det. Du gjør det, eller en annen. Forkynneren kan ikke gjøre alt, heller ikke diakonene. Alle, som er lemmer på dette Kristi legeme, skulle gå etter hverandre. Vi har . . . Og hvis vi har fått Kristi Ånd inn i oss . . . Han lærte den store lignelsen. De forlot de nittini, og gikk etter den ene. Det er det vi skulle gjøre. Men vi sier: “Åh, la dem gå.” Vi burde aldri gjøre det. Vi skulle være milde, tilgivende, tålmodige. Det er Åndens frukt.

¹⁶⁷ Nå finner vi ut da, at Ester, etter hun . . . De satte henne på et av disse stedene, for å bli pyntet opp, slik at hun kunne vise seg fram for kongen. Åh du! Hun nektet det. Hun ville ikke ha det. Hun ønsket å gå ut akkurat slik hun var. Amen.

¹⁶⁸ Vi har i dag disse kirkene som ønsker å opptre slik som verden, eller fordi vi blir store. Gud sa: “En gang var han liten, tjente de Ham. Men da han ble stor, da glemte de Ham.” Det stemmer.

169 Da vi hadde en tinnpanne her nede i bakken et sted, sammen med en tamburin, slo den med baksiden av våre hender; og klimpret på en gammel gitar; og hadde et gatemøte, var du ydmyk. Men når vi må ha tre eller fire millioner dollars bygninger, og store flotte ting som det, da blir vi så arrogante at vi glemmer det, det er riktig, polert opp med verden.

170 Jeg var på et sted her en dag hvor, en hellighetsbroder, det er en del folk som jobber for ham. Og omtrent hver kvinne som kom ut derfra ved kaffetid, for å ta en kaffepause, hver kvinne der inne hadde kort hår og brukte leppetift. Vel, du sier: "Broder Branham, du har ingenting med å si det." Jeg har Bibelen forteller det. Det er riktig.

171 Mange av pinsevekk-kvinnene går med klær som tilhører en mann, og Gud sa det er en avskyelighet for Hans øyne. Det er riktig. Hvordan forventer du å komme til himmelen slik som det? Det viser at Den Hellige Ånd ikke er der inne. Hvis Den Hellige Ånd var der inne, ville Den fordømme deg. Riktig. Åh, du kan rope, tale med tunger, løpe opp og ned, danse i ånden. Jeg har sett hinduer gjøre det, og indianere og alt annet. Det betyr ikke noen ting, med mindre det er et liv til å underbygge det du taler om, Den Hellige Ånds kraft til å fremstille et folk som lever gudfryktig. Det er Kristi Brud.

172 Ester skulle bli en brud, så hun ville ikke ha noe av verdens pryde. Hun ønsket å gå inn til kongen, akkurat som hun var. Hun prydet seg selv slik som pinsevekk-kvinnene burde gjort det, med en saktmodig ydmyk ånd. Og når alle disse elegante førstedamene kommer forbi, med alle sine nye overdrevne pynt og stas, kikket kongen på dem, og satte dem inn i kammeret med konkubinene. Men da denne Ester kom til syne for ham, og han fikk et glimt av denne søte, saktmodige, ydmyke ånden, sa han: "Det er henne. Gå og få tak i kronen og sett den på hodet hennes." Der er det.

173 La dem pryde seg med den slags ånd, ikke bare kvinnene, men også mennene, pryde seg med den slags ånd. Da blir du klar for Bruden, søt, ærbødig. Ester gjorde sitt hjerte rent.

174 Det er så mye vi passer på med denne utsiden, åh, det er nødt til å være så mange rynkefjerninger, og så mye av *dette*, for å—å unngå det.

175 For en stund siden stod jeg i et—et museum nede i Tennessee. Jeg gikk forbi et lite sted, og de viste analysen av en menneskekropp. Det viste at en mann som veide hundre og femti pund, var verdt åttifire cent i kjemikalier. Nå, du er en betydningsfull person, er du ikke, åttifire cent? Og noen kvinner vil, pinsevekk-kvinner vil ta på seg en fem hundre dollar mink-kåpe og stikke hodet opp, hvis det regner, ville det drukne dem, og de er ikke engang verdt åttifire cent, det stemmer, i kjemikalier. Det er sannheten, ikke en vits. Det er sannheten.

Åttifire cent, omtrent nok kalk til å drysse på et hønserede, og litt kalsium og så videre. Åttifire cent, ta en veldig nøye kikk på det.

¹⁷⁶ Du går på restauranten og finner . . . får en bolle med suppe, og det er en edderkopp i den, du ville saksøke restauranten.

¹⁷⁷ Men du vil la djevelen dytte gamle skitne ting, som TV og kortspill, ned i halsen din, og svelge det; får deg til å ta på gamle, umoralske klær, disse kvinnene, disse små, gamle, tettsittende kjolene lik en flådd wienerpølse, og gå ut på gaten slik som det. Og vet du, min søster, jeg sier ikke dette for å vitse. Du misforstår meg.

¹⁷⁸ Hør. Jeg sier dette. Du opptrer på denne måten, og på Dommens Dag vil du bli regnet som en ekteskapsbryter. Det stemmer. Jesus sa: “Den som ser på en kvinne for å lyste etter henne, har allerede begått hor med henne i sitt hjerte.” Og når den synderen må svare for å ha begått hor, hvem sin feil er det? Din. Hvem forårsaket det? Du. Det er riktig. Hvis du setter deg selv ut der, til å bli sett på, foran menn, til å være som verden og kle deg som verden.

¹⁷⁹ Jeg sa dette en gang, og en kvinne i Louisville, Kentucky, hun sa: “Vel, hør her, herr Branham. Jeg skal få deg til å forstå rett nå!”

Jeg sa: “Ja, frue?”

Hun sa. “Dette er den eneste typen kjoler som de lager.”

Jeg sa: “De lager symaskiner og selger stoff.”

¹⁸⁰ Det er fordi du ønsker det. Det er noe galt inni deg. Det er nøyaktig rett. Du gjør det ikke fordi det er en mote. Du gjør det ikke fordi du er nødt til. Du gjør det fordi du ønsker det.

¹⁸¹ Du røyker fordi du ønsker det. Du trenger ikke å gjøre det. Jeg tror den dummeste tingen jeg noensinne har sett, var en kvinne gående på gaten, slik du ser alle gjør, bil, med disse sigarettene opp mellom fingrene. Nå, det er en skam. Det er den største femtekolonist-bevegelsen vi har i landet, når legene og medisinsk vitenskap sier den er full av kreft og alt annet. Og de suger den helt ned, hele tiden.

¹⁸² Se en kvinne, ment å være en kristen, liggende der ute på en strand, med blandet bading, med en badedrakt på, liggende der ute. Jeg har to jenter. Jeg sier ikke de ikke ville gjøre det. De sier de blir solbrune. De vil få en smekk så sant jeg lever. Det blir en sønn ut av *dette*. Skjønner? Det vil være herr Branhams sønn, med et brett omtrent så langt. Jeg tror det er galt.

¹⁸³ Så kaller vi oss selv: “Å, vi er et medlem av pinsemenigheten.” Å, skam deg! Ja visst. Pinsemenigheten trenger en renselse, hele veien fra forsiden til baksiden, og gjennom underetasjen og kjelleren og ovenpå. Det er riktig. Og likevel, blant alt sammen, det er det beste vi har. Men det kan . . .

184 Akkurat som i den revolusjonære og i Jeanne d'Arcs tid, trengte Frankrike en revolusjonær, deretter trenger de en kontrarevolusjonær, for å rette opp noen av de tingene de gjorde opprør mot.

185 Og pinsemenigheten trenger en revolusjonær. Riktig. Sannelig gjør de det. Et opprør mot ting som er galt, og akseptere ting som er rett, amen, en frisk dåp av Den Hellige Ånd: "En Menighet som gjør seg selv rede!"

186 Husk, det vil aldri bli . . . Du kan ikke si: "Nå vel, jeg tilhører *denne*, Assemblies. Jeg tilhører Foursquare, eller Church of God, eller Jesus Name", eller—eller noen av de andre. Nei! Du kan ikke komme inn på en slik måte.

187 Gud kaller deg som et individ. Og det er du som må renske opp, fordi: "Han tar et folk av hedningene, for Sitt Navns skyld, Sin Brud, av hedningene."

188 Ester rensket seg selv. Hun rensket sitt hjerte. Det er hva hun rensket. Det er hva menigheten trenger: en hjerterenkelse.

"Hvordan rensker du hjertet ditt, broder Branham?"

189 "Vasket ved vannbadet i Ordet', gjennom Jesu Kristi blod."

190 Bibelen sa det er feil for kvinner å handle slik, og for menn å la dem gjøre det. Det gjelder dere begge. En mann som vil la sin kvinne komme ut på gaten naken, med klær på som det, jeg har liten respekt for ham til å være en mann. Han er en nikkedukke. Det er riktig. Hun bruker ham som en oppvaskklut. Skam dere. Dere burde være menn.

191 Og en pastor som vil la sin kirke slippe unna med slike ting uten å slå kraftig ned på det fra talerstolen. Han er en pyse. Det vi trenger er menn, Evangeliet, ikke med gummihansker, men med kraften og demonstrasjonen av Den Hellige Ånd sammen med Ordet. Bibelen sier disse tingene er feil. Det er feil for folk å gjøre det på den måten, å handle på den måten. Det burde bli forkynt, og etterlevd, og overalt. Eller, menigheten trenger en renselse, en utrenskning.

192 Ester rensket sitt hjerte framfor Gud, gikk opp der med en sakmodig og ydmyk ånd; Menigheten som skal bli Kristi brud. Husk nå, Ester nektet den verdslige utsmykningen. Hun tok Ånden inn i sitt hjerte, for å gå framfor kongen.

193 Og kvinnen i dag, kirken som tror at hun kommer inn fordi hun har et større medlemstall, hun har den best kledde forsamlingen, hun har den største organisasjonen, den største kirken i byen, og slikt som det, dere vil bomme med en million miles hvis dere stoler på dette.

194 Det er en mild, vennlig, ærbødig ånd til Guds Ord, "renset ved vannbadet i Ordet", og Ordet inni deg. Det er en renselse. Amen. Kirken trenger en renselse, en full-evangelisk renselse.

Det er riktig. Ikke bare en delvis renselse, men en full-evangelisk renselse, renset opp, “gjort til nye skapninger i Kristus Jesus.”

195 Jesu Brud er ikke en skitten Brud. Han vil ikke ha Sin Brud uren.

196 Hvis en kvinne kom opp for å bli gift, og hun så ut som hun hadde kommet ut av grisebingen der ute; en mann som har litt verdighet med seg, ville ikke gifte seg med henne. Han ville få henne til å rense seg.

197 Og når Kristi kirke kommer opp for å bli gift, tenker hun går inn som Brud, med hele verden preget på henne, Kristi Brud vil ikke være som det. Nei sir.

Jeg må skynde meg.

198 Heller ikke er Kristi Menighet, av Herren Jesus Kristus, den Menigheten er heller ikke en fillete Menighet med utslitte denominasjonsklær. Hun trenger ikke å være medlem av en stor denominasjon. Hun må være Blodvasket, Blodkjøpt. Ikke si vi tilhører den største kirken, den største organisasjonen, eller *dette, den* eller *den andre*. Hun må være ren, helliggjort, hellig, uten spot eller rynke, gjennom hennes—hennes Frelser, Jesu Kristi Blod.

199 Lik Ester, den skjulte Mannen i hjertet, den skjulte Mannen, Guds Ånds ydmykhet, vennlighet, inni menneskehjertet; ikke verdens herlighet og klassifisering.

200 Jeg har alltid sagt at verden skinner; Evangeliet gløder. Åh, de er en million miles fra hverandre. Hollywood skinner; Kristi Menighet gløder av kjærlighet, er myk og god, vennlig. Det er riktig.

201 Ester ville ikke pryde seg med alle de moderne klærne av verden. Det ville ikke se ut som en konges hustru.

202 Og gjør vi det, ønsker vi å være som verden, og ville det se ut som en Hellig Manns Hustru? Vi, som den levende Guds Menighet, pryder oss med tingene av verden, og så se ut som en Hellig Manns Hustru? Ville det se naturlig ut?

203 Hvis du har sett en mann i dag, som er antatt å være en hellig mann; her kommer hans kone nedover, lik førstedamen, med en av de store, svære frisyrene ut som *dette*; og rødt stoff på den ene siden, og grønt stoff på den andre siden, og—og ser ut som hun er blitt truffet i munnen med en pensel; og alle slags ting som det, går nedover gaten, i små klær stramme som en wienerpølse slik som det; og hæler omtrent *så høye*, vrikker av sted, trippende nedover gaten; og sier: “Det er en hellig manns kone?” Jeg forteller ikke vitser. Jeg gjør bare uttalelser.

204 Jeg kom til en av våre store pinsebevegelser, her for ikke så lenge siden. Jeg hadde satt opp et telt. Og pastoren sa til meg, sa: “Min kone er organisten.”

Jeg sa: “Det er bra, broder.”

“Har du noe imot at hun spiller?”

Jeg sa: “Nei. Nei, min herre. Det har jeg sannelig ikke.”

205 Og han gikk til bestyreren. Bestyreren sa, broder Baxter sa: “Det er helt greit.”

206 Han sa: “Broder Branham, kom bort hit. Jeg vil du skal treffe min kone.” Og jeg gikk bort dit.

207 Vær snill å tilgi meg. Skjønner? Jeg prøver ikke å gi en—en kritikk. Jeg prøver å gjøre en uttalelse. Skjønner?

208 Og kvinnen hadde en av disse her manikyrbehandlingene. Jeg vet ikke. Disse tingene vet dere, helt fikset opp, og jeg har aldri sett slikt i mitt liv; og en kjole som var så utringet ned *her*, helt åpen bak, og knapt noen bunn i den. Og jeg—jeg har aldri sett et slikt syn i mitt liv. Og hun hadde store hengende svære øredobber hengende ned som *dette*, og en masse ting på seg.

209 Og jeg så meg rundt. Jeg tenkte, “Åh, du!” Jeg er en baptist, og jeg vet bedre enn det. Jeg så igjen. Jeg sa . . .

210 Nå, vær så snill, dette er ikke en vits. Men jeg måtte si det til broderen, og jeg håper det hjalp ham. Sa ikke det for å være annerledes; hvis jeg gjorde det, var jeg en hykler, ser dere, og trengte selv å bli renset opp.

Jeg sa: “Mister, sa du at kona di var hellig?”

Sa: “Åh, ja.”

211 Jeg sa: “Hun ser ut som en som ikke er det, for meg.” Jeg sa: “Jeg—jeg har aldri sett et slikt syn i mitt liv, forkynnerens kone. Det ser ikke ut som en hellig manns kone.”

212 Og den levende Guds kirke, som er avhengig av sine moter, sine teselskap, buncospilling og kortspill, og danser, og sosiale samvær, pryder seg selv slik, med verden, hun ser heller ikke ut som en Hellig Guds Brud. Når hun røyker sigaretter, og danser, og fester, og suppemåltider, og cocktail drikking, og alle slike ting, og sier de er Kristi Brud? Ser ikke ut som en Hellig Manns Kone, for meg. Nei, min herre. Han ville ikke velge noe slikt som det. Han ville få en kvinne som var rett, som så ut som det Han prøvde å representere. Jeg tror det er sannhet. Det kan kanskje såre litt.

213 Min gamle sørstats-mor er borte. Da jeg var en liten gutt, pleide vi å ha . . . Vi hadde ikke noe å spise, knapt, og vi hadde svartøyebønner og maisbrød. Jeg vet ikke om dere vet hva de er eller ikke. Så vi hadde ikke . . . Hun hadde ikke noe fett ut gjennom året, og vi hadde nesten, måtte ta en stor gammel gryte *slik*, og legge kjøttskinn i den. Vi ville gå der hvor de ville skjære, eller slaktere ville skjære kjøttet bort og gi oss huden. Og vi ville koke det ut, for å få fett, og helle det over der.

214 Hver lørdag kveld sa mor at vi trengte en dose lakserolje. Og jeg—jeg kan bare ikke tåle den tingen, selv ikke nå. Og jeg måtte ta det. Jeg ville komme til henne, og holde nesen min *slik*. Jeg ville si: “Mamma, jeg—jeg kan bare ikke ta det.” Jeg sa: “Det gjør meg så syk.”

Hun sa: “Hvis det ikke gjør deg syk, gjør det deg ikke noe bra.”

215 Så jeg tenker det er slik det er med å forkynne Evangeliet. Hvis det ikke opprører deg litt, får din . . . føles som din åndelige gastronomi ikke startet opp på rett måte, gjør deg litt syk, å teste deg selv med Bibelen: se om dette gamle temperamentet, og egoisme, ugudelighet, kjærlighet til verden, tv og ting om kvelden; og lar kirken bli satt tom, og kirkebenkene være tomme. Når du burde være der ute slik som Jesus, du har fått Hans Ånd i deg, prøver å få alle i landet til å komme til din kirke for å motta Kristus. Og så kaller vi oss Kristi Brud? Åh, så sørgelig, venn!

216 Timen er kommet. “Hans Brud har gjort Seg selv rede”. Åh! “Gjort Seg selv rede”. Hun la til side alle disse tingene. Husk, Ester ble valgt, og de andre ble avvist. Og kun disse som er født på nytt, som har fått Guds Ånd, vil være den Utvalgte den Dagen, når herlighetens krone vil bli satt på Hennes hode. Og de andre vil bli avvist.

217 La meg fortelle dere litt om noe som skjedde. Jeg—jeg, jeg er en misjonær, som dere vet, gjør evangelisk misjonsarbeid, omtrent syv ganger over havet, rundt verden. Her for ikke lenge siden, i byen Roma, Roma er en flott by for kunst. Og de hadde en kunstscole der, og flere av våre unge amerikanere drar over dit hvert år, for å ta et år eller to i kunstutdannelse, for å lære å male bilder. Det var en gruppe unge amerikanere som kom hit for noen år siden, slik historien ble fortalt meg. Og når de kommer over dit, mister de bare all selvkontroll. Når de er i Roma, gjør de slikt som gjøres i Roma: går ut og drikker, kler seg nakne og alt annet, og fortsetter på den måten, både gutter og jenter.

218 Og det var en viss skole. Og i denne skolen, denne—denne gruppen av unge amerikanere kommer over. Og hver og en av dem, omtrent, gjorde det samme. Men en bestemt liten jente, hun ville ikke tolerere det i det hele tatt. Hun holdt seg inne. På kveldstid leste hun, mens alle de andre var ute og drakk. På dagtid jobbet hun, studerte. Vel, hun ble latterliggjort av hele skolen. Og hun aktet seg selv som en dame, oppførte seg som en dame. Selv om det var unge romerske gutter og alt mulig omkring, som prøvde å få henne til å gå ut, hun avslo det. Nei, min herre. Hun ble værende rett der med oppgavene sine, lærte heller å tegne og male. Og hun ble værende med det.

219 Til slutt, en gammel vaktmester på stedet holdt øye med henne, så at hun var så veldig annerledes, selv om han var romersk-katolsk, holdt han øye med henne, hvordan hun

oppførte seg. En kveld i parken hvor studiet var, den unge jenta, nå, eller stedet hvor de hadde skolen, hun gikk ut forbi skoleområdet, og gikk opp mot toppen av åsen, og det var solnedgang. Og hun stod der oppe med sitt vakre, rene ansikt, og håret hennes henger ned, og ser bortover *den* veien mot solnedgangen.

220 Den gamle vaktmesteren raket der nede i gården. Han fortsatte å holde øye med jenta mens han raket. Noe bare fortsatte å si til ham: “Gå og snakk med henne.” Så han la riven fra seg, tok av seg sin gamle bredbremmede hatt, gikk opp dit hvor den unge dagen var. Han kremtet litt. Hun snudde seg rundt. Han sa: “Unnskyld meg.”

Hun sa: “Ja, min herre. Ja visst.”

221 Og han la merke til at hun hadde grått. Alle de andre var ute på en stor festing for natten. Han sa: “Frøken, jeg håper at du forstår meg på den riktige måten, at jeg bare vil snakke med deg.” Sa: “Du har vært her i mer enn over to år nå. Og jeg har lagt merke til den gruppen som du kom sammen med, hele tiden er de ute på fester, og kommer inn til alle tider på natten, fulle og klær halvveis av dem og alt slikt. Men jeg la merke til at du ikke går på slike fester.” Og sa: “Jeg—jeg legger merke til at, tilsynelatende, at du alltid ser utover havet. Om kvelden går du opp her, og står her hver kveld og ser solen går ned.” Og sa: “Hva, hva er årsaken til det?” Sa: “Jeg er en gammel mann. Og jeg—jeg er nysgjerrig på å få vite hva som er grunnen til denne forskjellen mellom deg og de andre.”

222 Hun sa: “Ja, min herre.” Hun sa: “Jeg ser mot mitt hjem når solen går ned.” Hun sa: “På den andre siden, bak den solen, er mitt hjemland.” Og hun sa: “I det landet er det en viss stat. Og i den bestemte staten er det en bestemt by. Og i den bestemte byen er det et bestemt hus. Og i det huset er en viss gutt.” Sa: “Han er også en kunstner. Da jeg dro, for å komme over hit, lovet jeg min kjærlighet til ham. Vi er forlovet med hverandre.”

223 Og hun sa: “Uansett hva noen av de andre gjør, det har ingenting å gjøre med meg.” Hun sa: “Jeg lovet å være tro og rett.” Og hun sa: “Jeg lengter etter den dagen, at når jeg har en fornemmelse av å være på toppen av vingene i det store flyet som tar meg over havet og setter meg ned på flyplassen hvor han vil møte meg. Han bygger et hjem, og vi skal leve sammen i det landet.”

224 Og sa: “Det er derfor jeg opptrer som jeg gjør. Jeg er tro mot løftet som jeg ga til en gutt. Og han er tro mot løftet som han ga til meg.” Sa: “Jeg hører fra ham nå og da, og jeg skriver til ham, og”, sa: “brevveksler med hverandre. Vi holder fortsatt våre løfter, venter på dagen vi møtes.”

225 Å, hvordan det ville være for en ekte kristen, å komme bort fra tingene i verden. Og en dag, du taler om å komme inn i

havnen, på en Dues vinger! Han kommer for en Brud, en som ikke vil ha noe å gjøre med verden eller tingene i verden. Hun er vasket i Lammets Blod. Hun har lovet Sin—Sin kjærlighet til Ham alene. Kjærligheten til verden er borte og død for henne. “Lammets bryllup er kommet, og Hans Brud har gjort Seg selv rede.”

La oss tenke på det mens vi bøyer hodene våre bare et øyeblikk.

226 En dag, mens jeg ser på solnedgangen, også jeg, for trettien år siden, ga jeg et løfte til En som jeg elsket, all min kjærlighet er til Ham. Jeg har alltid prøvd å stå opp for Ham og Hans Ord, hvor enn jeg går. Jeg vet det er mange andre som sitter her inne, slik, venter på den dagen når det gamle skipet fra Sion skal komme inn i havnen, plukke opp våre sjeler, og ta oss inn i Hans Nærvær, Han som vi elsker og har lovet vår kjærlighet til.

227 Det kan være noen her inne i kveld, som aldri har gitt det løftet. Det kan være noen som har gitt det, og brutt det. Hvis du er i den tilstanden i kveld, venn, hvorfor kommer du ikke bare tilbake i kveld og fornyer ditt løfte? Hvis du aldri har gitt det, så gi det. Hvorfor kommer du ikke og gjør det i kveld? Si: “Herre Jesus, jeg elsker Deg.”

228 Husk, hvis du allerede har gitt ditt løfte, og fremdeles blander deg med tingene av verden, Jesus vil ikke ha en brud som det. Han vil ikke ha en som er utro. All din kjærlighet må være til Ham. Og hvis du elsker tingene av verden og motene i denne verden, mer enn du elsker Gud, da har du ikke gjort deg selv rede.

229 Er den personen her inne i kveld, mens vi har hodene våre bøyet, som vil løfte din hånd, si: “Broder Branham, be for meg. Jeg ønsker å være slik. Jeg—jeg vil være en del av Bruden. Og jeg vet jeg gjør ting som jeg ikke skulle gjøre. Be for meg?” Gud velsigne deg, min indianske søster. Gud velsigne deg, søster. Og du, min broder. Og du, broder. Noen andre? Løft opp hånden din, si: “Be for meg, broder Branham. Jeg—jeg—jeg—jeg vet jeg ikke er rett.”

230 Vær nå ærlig mot deg selv. Se tilbake på livet ditt. Du må se bakover, for du kan gå videre. Se hva du har vært. Se hva den ånden som du har, har fått deg til å gjøre. Hvis du ikke har . . . Hvis du hevder å være en Kristen, og fremdeles blander deg sammen med tingene i verden, broder, søster, hvordan kan du være noe annet enn blind hvis du ikke ser at du er feil?

231 Noen sa her om dagen, sa: “Broder Branham, du burde slutte å pirke på folk slik som det.” Sa: “Folk kaller deg en profet.”

Jeg sa: “Jeg er ikke en profet.”

232 Sa: “Men folk tror du er. Du burde lære disse kvinnene. I stedet for å fortelle dem at de må ha langt hår og rett type

klær og ting som det, du burde fortelle dem hvordan de kan få åndelige ting.”

²³³ Jeg sa: “Hvordan kan jeg lære dem algebra, når de ikke engang vil ta ABC’en i barnehagen? De har ikke engang fått den alminnelige anstendighet til å rense seg selv opp, kalles ‘Kristi Brud’!” Jeg sier ikke dette i irritasjon. Jeg sier dette i guddommelig kjærlighet.

²³⁴ Som jeg sa denne morgenen, hvis jeg ser deg dra nedover elva i en båt, og ser at du kommer til å bli rammet av fossen, den båten vil ikke tåle det, jeg skriker til deg, og roper på deg, jeg prøver ikke å skade deg. Jeg elsker deg. Fordi, hvis du ikke gjør noe, vil ditt liv gå tapt.

²³⁵ Er det enda en, løft opp hendene før vi ber? Jeg ser deg, tilbake der ute. Gud velsigne deg, og deg, deg. Du vet livet ditt viser at du er feil. Du elsker fortsatt verden mer enn Gud, da er det noe galt et sted. Se på deg selv. Ute i rommene der ute, løft opp hånden din, si: “Be for meg, broder Branham.” Gud velsigne deg. Gud . . . Det er rett. Mitt æresord, jeg—jeg beundrer oppriktighet.

²³⁶ Det er det som er problemet med pinsevennene i dag. Vi har ikke fått den ekte oppriktigheten som vi pleide å ha. Vi har ikke fått mot nok til å—å komme og si det, innrømme at vi er feil. Djevelen har bare fått et slikt grep på kirken inntil den bare velter seg i gjørmene til verden. Ikke gjør det.

²³⁷ Ditt eget liv beviser at du ikke har fått det du sier at du har. Så hvorfor ikke bekjenne det? “Den som vil bekjenne sin synd, skal bli tilgitt; den som skjuler sin synd, skal ikke ha fremgang.” Du kan ikke skjule det. Gud vet alt om det. Og hvis du ser og vet at du ikke lever rett, hvorfor ikke da bekjenne det, og komme ut og la det bli ryddet opp i?

²³⁸ “Noen menneskers synder går foran dem; noen følger etter.” La mine gå foran. La meg fortelle om alle mine, rett nå. La Gud få det til å bli rett. Det er det vi burde gjøre.

²³⁹ Det har vært omtrent seks eller åtte hender løftet opp. Det er ganske sikkert mer enn det i denne lille kirken i kveld, med ett-hundre eller to- personer her, eller kanskje hundre og femti. Gud velsigne deg, unge mann. Nå, Gud velsigne deg, dame. Gud velsigne deg, søster. Det er riktig. Gud velsigne deg, sønn. Det er bra.

²⁴⁰ [Tomt område på lydbandet—Red.] . . . -venn-kvinner pleide ikke å klippe håret, men de gjør det i dag. Hva skjedde? De pleide ikke å ha . . . bruke—bruke sminke. Din mor gjorde ikke det hvis hun var pinsevenn. Hva er skjedd i dag? Fordi de velter seg i tingene av verden. Og verden ser på oss. Vi hevder å være en helligetskirke. Hva er i veien? Vi ser ikke ut som Kristi Brud. Angående dere menn der ute, den samme tingen. Broder, skam deg.

241 Himmelske Far, når jeg ser ut over, og gjør et alterkall på en slik måte som dette, irttesetter, river ned, det virker som det er hardt. Men jeg blør inni meg når jeg vet vi nærmer oss enden. Disse små båtene kommer til å kollapse, en av disse dagene. Døden kommer til å slå ned, og kampene. Og hvor mange ganger har jeg blitt tilkalt til å stå ved siden av dem og høre dem si: “Å, broder Branham, om jeg bare kunne leve livet om igjen.” Så, mens disse ennå er i stand, Herre, til å gjøre det rette!

242 Jeg prøver mitt beste. Gud, må Den Hellige Ånd åpenbare det for folket, at jeg bare prøver å hjelpe dem, ikke å skjelle på dem. Men, som Paulus sa, fra gammel tid! Gud, jeg vil ikke at de skal bli såret, men jeg vil såre dem nok til at de skal se hvor de er feil.

243 Jeg ber at du vil gi disse menneskene i kveld, som løftet sine hender, endog med—med nok respekt til—til å erkjenne, framfor Gud, at de er feil, og de ønsker å være rett. “Søk, og dere skal finne. Bank på, og det vil bli åpnet opp.” Men hvis du aldri banker på, hvordan skal Han kunne åpne opp? Du søker aldri, hvordan skal du kunne finne?

244 La Den Hellige Ånd, Herre, bringe disse menneskene til en full overgivelse til Gud i kveld. Må den store Far til vår Herre Jesus Kristus, hellige dem, sjel, kropp og ånd, og plassere dem inn i Herren Jesu Kristi legeme. “For Lammets bryllup står for hånden, og Hans Brud har gjort Seg Selv rede”. Åh Herre, kan dette være kvelden for forberedelse, for i morgen kan være den dagen når vi møter Ham. Vi vet ikke hvilken time vi vil bli kalt til å møte Ham. Gi det, Herre.

245 Nå, mens jeg ber, og dere har hodene deres bøyd. Hver og en av dere som løftet hånden deres, hvis du er dypt oppriktig med det, og du virkelig mener det, og du skammer deg ikke for å la folket vite at du har vært feil! Du kommer til å måtte stå sammen med dem der ved dommen, uansett. Og Gud har lagt nok overbevisning på deg, slik at du vet at du er feil.

246 Her for en tid siden forkynte jeg noe slikt som dette. Jeg snakket med en ung dame stående der bak. Hun så forferdelig ut, datter til en forkynner. Og hun møtte meg utenfor kirken, og slik som hun kjemmet meg ned! Hun sa: “Din tåpelige type.” En liten, frekk, med malte lepper; kortklippet hår. Hun sa: “Hvis jeg vil at noen skal snakke til meg om det, vil jeg ha noen som har litt fornuft.” Sa: “Kom aldri inn på prekestolen til faren min og forkynn noe slikt som det igjen.”

247 Jeg sa: “Mener du å fortelle meg at din pappa, en god ærlig baptistpredikant som han er, og ikke ville forkynne imot det?”

Hun sa: “Han hyret deg ikke for å komme hit . . .”

Sa: “Han hyret meg ikke i det hele tatt. Jeg kom på invitasjon.”

Hun sa: "Jeg vil aldri tilgi deg for det."

²⁴⁸ Jeg sa: "Det er opp til deg. Jeg fulgte bare Evangeliet." Rosebusker blåste i den lille vinden. En vakker ung kvinne.

²⁴⁹ Litt senere, omtrent et år senere, passerte jeg gjennom byen. Jeg så den samme unge damen med skjortene hennes hengende ned, røyke en sigarett, gikk nedover gaten. Jeg tenkte: "Det er broder *Så-og-så* sin kone, eller, datter." Jeg gikk over gaten, for å se om jeg ikke kunne komme til henne.

²⁵⁰ Hun så opp til meg, røyket denne sigaretten, blåste den gjennom nesen sin. Hun sa: "Hei, forkynner", en ugudelig slang til det, slik som det.

Jeg sa: "Vel, vel!"

Sa: "Ta et blås av sigaretten min. Vær en mann."

Sa: "Skammer du deg ikke over deg selv?"

²⁵¹ Hun tok opp noe fra lommeboka si, sa: "Så ta deg en sigarett."

²⁵² Jeg sa: "Skam deg. Skam deg, for å tilby Guds tjener en sigarett."

Hun sa: "Da kan du ta en slurk av flasken min."

Jeg sa: "Vær så snill, ikke si det."

²⁵³ Jeg så på henne. Jeg kunne ikke holde meg fra å gråte, fordi hennes pappa er en god mann. Jeg så på henne. Jeg tenkte: "Åh, du! Hun trodde hun hadde massevis av tid."

²⁵⁴ Jeg begynte å gå videre. Jeg kunne ikke holde tårene tilbake fra øynene mine. Jeg gikk videre. Hun sa: "Vent litt."

Jeg sa: "Ja, frøken?"

²⁵⁵ Hun gikk tilbake. Det var nesten en skam å snakke med henne på gata, folk passerte forbi. Hun beveget seg opp. Hun sa: "Du vet hva du fortalte meg den kvelden?"

Jeg sa: "Jeg vil alltid huske det."

²⁵⁶ Sa: "Jeg vil fortelle deg, forkynner, du hadde rett." Hun sa: "Jeg gjorde Den Hellige Ånd sorg for siste gang" Nå, her er bemerkningen kvinnen gjorde til meg, og jeg glemmer det aldri, så lenge jeg lever. Hun sa: "Han arbeidet med meg den kvelden. Men", sa: "Da jeg avviste Ham den gangen, var det min siste sjanse." Sa: "Mitt hjerte har vært så hardt; jeg bryr meg ikke om Gud, kirken eller noe annet. Jeg forbanner min pappa, hver dag." Og hun sa: "Jeg kan se min mors sjel steke i helvete, som en pannekake, og le av det." Dette er å gi Den Hellige Ånd sorg for siste gang. Tenk på det.

²⁵⁷ La oss dra hjem på en dues vinger. La oss være Bruden. Reis deg opp fra setet ditt nå hvis du er feil. Kom opp her. Stå her ved alteret og si: "Jeg har vært feil. Broder Branham, jeg har et temperament. Eller, jeg—jeg—jeg har levd ugudelig. Jeg—jeg

burde ikke gjøre disse tingene som jeg gjør. Broder Branham, jeg har gjort *dette, det* eller *det andre*. Jeg er skyldig i å lyve. Jeg er skyldig i å stjele. Jeg er skyldig i noe. Jeg har ikke tjent Gud på den måten jeg burde, og jeg er skamfull over meg selv, og jeg vil at mitt liv skal bli gjort rett. Vil du ikke be for meg her i kveld, broder Branham?” Jeg vil med glede gjøre det.

²⁵⁸ Hvis Gud vil svare mine bønner, å høre de syke, blinde og plagede, da vil Han sannelig høre en bønn for synderen. Vil du ikke komme og bli en del av Bruden i kveld? Jeg inviterer deg til å komme.

²⁵⁹ Takk, min broder. Jeg beundrer den slags mot, som vil gå ut og innrømme at du er feil. Gud velsigne deg, broder. Stå rett *her*.

²⁶⁰ Mener du å fortelle meg at du kan løfte opp din hånd og ikke være oppriktig med det? Hva er skjedd med folket? Broder, hva er i veien? Hva er i veien med våre folk i dag? Mener du at du ville løfte opp din hånd, at du var feil, og deretter ikke ville komme? Så vit dette: “Den som vet å gjøre godt, og ikke gjør det, for ham blir det ondt.” Vil du ikke komme?

Mens pianisten, hvis du vil, søster, organist, bare litt musikk.

²⁶¹ Jeg inviterer deg. Jeg ønsker å spørre dere. Hvor mange i denne forsamlingen har vært i møtene når . . . Dere vet jeg ikke er en forkynner. Jeg har ingen utdannelse.

²⁶² Gud velsigne deg, lille dame. Det kreves en ekte jente til å gjøre det. Dette lille koret kommer her, velsigne deg, min søster. Det er ekte mot. Jeg—jeg beundrer den lille damen. Gud velsigne deg, kjære. Jeg har en liten jente hjemme, omtrent på alle deres alder, lille Rebekka. Jeg setter pris på deg. Lille indianske jente? Gud velsigne deg, kjære, denne lille prinsessen. Gud være med deg, kjære. Du, lille søster, Gud være med deg. Og med deg, søster.

²⁶³ Nå, se her. Hvis unge damer som det, små jenter, en følsom samvittighet; og å forkynne en tale som skjærer dem i stykker, og her kommer de opp her, vitende at de er feil, står opp her foran forsamlingen for å gjøre en bekjennelse. Sannelig, sannelig, dere eldre kvinner, vil ikke dere komme? Kom hit opp, og stå langs *her*.

. . . ville jeg søke Ditt åsyn;
Helbred min sårede, sønderbrutte ånd.

La oss synge den.

Frels meg ved Din nåde.
Frelser, Frelser,
Hør . . .

²⁶⁴ Sannelig er dere oppriktige nok til å be en ydmyk bønn. “Kall, Herre, prøv meg, og se om det er noe feil med meg.”

Gå meg ei forbi.

Gud velsigne deg, kjære søster.

²⁶⁵ Hvor mange i dette møtet, har stått og sett, i forsamlingen, kvinner, menn og alle, kom opp når jeg stod og ba for de syke, og Den Hellige Ånd forteller dem ting, om deres synder og slikt, og vet? Hvor mange av dere vet at det er sannhet? Aldri feilet. Den Hellige Ånd forteller meg, den samme Hellige Ånd, at det er noen her inne i kveld som gjør Ham sorg. Nå, det er SÅ SIER HERREN. Nå, møt det her, eller Der.

²⁶⁶ Jeg er ikke en person overgitt til følelser. Nei, min herre. Jeg vet nøyaktig hvor jeg står, og jeg—jeg kjenner Gud. Det stemmer. Det er mange av dere som har behov for å stå rett her hvor disse unge jentene er. Nå, vil du ikke komme? Jeg inviterer deg. Jeg vil ikke overtale deg. Jeg bare forteller det til deg.

²⁶⁷ Noen sa: “Jeg har aldri hørt et alterkall hvor en forkynner irecttesatte forsamlingen, på en slik måte.”

²⁶⁸ Det er på den måten det skulle bli gjort. Du kommer ikke opp på grunn av en hjerteskjærende historie, en mor som dør eller noe. Det, det er inn under følelser. Guds Ord er grunnen til at du kommer. Du kommer ikke fordi du er påvirket av noen følelser. Du kommer og tror at Gud er Gud, og du er i Herrens hus for dom. Og du kommer bedende for din sak.

²⁶⁹ Gud velsigne deg, min broder, min søster. Ønsker å ta dere i hånden, si at jeg setter pris på deres ærlige overbevisning. Lille dame, jeg setter pris på deg. Gud velsigne deg. Må han gi deg denne galante Ånden. Velsigne deg, min broder. Gud være med deg.

²⁷⁰ En gang til, så kommer vi til å avslutte. Dette kan til og med være siste gang det avsluttes. Skjønner? Jeg vet ikke når. Jeg håper det ikke gjør det. Men det kan være. Skjønner?

Frelser . . .

²⁷¹ Kom hit, min søster. Jeg vil ta deg i hånden, takk. Jeg setter pris på den troen. Det er ekte tro.

²⁷² Kom hit, min broder. Jeg vil ta deg i hånden, rett her. Jeg setter pris på din oppriktighet. Gud velsigne deg.

²⁷³ Kom hit. Gud velsigne deg. Jeg setter pris på din oppriktighet, til å stå opp for . . .

. . . gå forbi meg
Frelser . . .

²⁷⁴ Hva da? “Lammets bryllup er kommet, og Hans Brud har gjort Seg Selv rede”.

. . . ydmyke rop
Mens på . . .
Gå meg ei forbi.

Hva for noe?

Jeg stoler bare på Ditt storverk,
 Jeg vil søke Ditt åsyn;
 Helbred min sårede, sønderknuste ånd (der
 hvor Ordet skjærer seg inn i den)
 Frels meg ved Din nåde.

Frelser, Frelser,
 Hør min ydmyke . . .
 Når på andre Du kaller,
 Åh, gå meg ei forbi.

²⁷⁵ Husk, Den Hellige Ånd var Den som skar seg inn i ditt hjerte, og du kom opp hit. Bare tenk på stedet hvor Han kuttet, og den personen vil aldri glemme det. De vil alltid huske det. “Hvis våre hjerter ikke fordømmer oss.” Men når du kommer med noe i Guds Ord, og du forbigår det, det er ikke Abrahams Ætt. Abraham bevarte Guds løfte i sitt hjerte, uansett hva som kom eller gikk.

²⁷⁶ Jeg setter pris på alle disse som står rundt alteret. Min bønn for dere, er at Gud vil gi dere det som deres hjerte begjærer i kveld, og gjøre dere til ekte hellige mennesker.

²⁷⁷ Noen av disse unge folkene her er indianere, spansktalende, meksikanere, alle stående rundt her, mennesker som har hevdet å være kristne, kanskje i årevis, men ser at det er feil. De ønsker å være rett. “Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal bli fylt.” Fordømt, rede til å gjøre det rett med Gud, gjennom de flammende Guds alter av dom.

²⁷⁸ Et sted er dere nødt til å møte dette, venner. Dere må møte det et sted, så møt det her. Ikke vent til i morgen. Du kan bli drept i kveld, i en ulykke, når du drar hjem.

²⁷⁹ Her nylig i et møte, ga jeg et alterkall, og—og jeg kalte, slik det skjedde oppe i Ohio. Og den kvelden, jeg forlot bygningen, og hadde gått i omtrent femten minutter. Jeg hørte noen skrek ved siden av veien. Jeg stoppet, gikk bort der. En bil hadde hatt en ulykke, kjørt inn i en annen. Og en kvinne som satt der, så nervøs, hun dro av seg ringen, hun var så nervøs. Hun ble drept. Og hun snakket med datteren sin, som var sjåfør, på veien nedover. De hadde henne der, klar for sykehuset. Og begge to skulle ha kommet til alteret. Og datteren sa: “Mor, det siste ordet hun sa til meg før bilen kolliderte: ‘Jeg gjorde feil i kveld. Jeg vet jeg gjorde.’” Og der ble hennes liv kalt inn.

Åh, sier du: “Det vil ikke skje med meg.” Det kunne. Det kunne.

²⁸⁰ Og hva om Den Hellige Ånd aldri fordømmer deg igjen, og forteller deg at du er feil? Da går du ut i evigheten slik. Og du vet, med den slags ånd, du kan ikke gjøre det. Sir, se tilbake gjennom livet ditt, se hvordan du levde. Og se tilbake der og se om det er dette vennlige, ydmyke livet til Kristus, som kommer på linje med alt Hans Ord. Hvis det ikke er det, kom da og bli rett. Det er . . . Hvorfor—hvorfor ta en erstatning, når himmelen er full av

de ekte pinse-velsignelsene, som vil rense hjertet ditt, vil lutre sjelen din? Er ikke det riktig?

²⁸¹ Hvor mange forkynnere er her inne i kveld? Jeg vil at noen av dere brødre skal komme opp hit med oss. Er det i orden, brødre? Ja. Kom opp hit, vil dere, bare et øyeblikk, brødre? Det er rett.

²⁸² Jesus sa i Sitt Ord: “Den som hører Mine Ord, og tror på Han som sendte Meg, har evig liv; og skal ikke komme til dom, men er gått over fra døden til livet.” Johannes 6 står det: “Og jeg vil reise ham opp igjen på den siste dagen”, en oppstandelse.

²⁸³ Folk, vi, vi er nødt til å akseptere det. Vi må gjøre det. Det er bare nødt til å bli gjort. Så den . . . Det er ikke følelser. Følelser følger selvfølgelig med det. Det er riktig. Men tingen er, det er et innviet hjerte.

²⁸⁴ Bare ta Guds Ord og si: “Gud, jeg gjorde feil. Jeg er lei for at jeg gjorde det. Du kjenner mitt hjerte. Jeg gjorde feil. Rett her på dette grunnlaget, bekjenner jeg mine feil. Og fra denne kvelden, fra nå av, er jeg forlovet med Deg. Jeg er en del av Bruden. Jeg vil aldri gjøre *det* igjen; vil aldri la temperamentet bli sluppet løs igjen. Jeg vil—jeg vil opptre som en dame. Jeg skal opptre som en herre. Jeg skal gjøre de tingene som Bibelen sier jeg skal gjøre. Jeg tar Deg på Ditt Ord rett nå.” Nå begynner du å komme fram til noe.

²⁸⁵ Tror dere det, forkynnere av Evangeliet? [Forkynnerne sier: “Amen.”—Red.) Er det Sannheten? [“Amen.”] Det stemmer.

²⁸⁶ La oss nå bøye hodene våre i bønn, bare hver enkelt av dere, på din egen måte.

²⁸⁷ Husk at Kristus er rett ved din side. Foran dere, her på alteret, står kristne og ber. Bak dere; forkynnere av Evangeliet som ber. Nå, det setter deg inn i en atmosfære av bønn.

²⁸⁸ Nå, din bekjennelse, i deres hjerter, på din egen måte. “Herre, jeg er feil.” [De ved alteret sier: “Herre, jeg er feil.”—Red.] “Jeg er lei meg, Herre”! [“Jeg er lei meg, Herre,”] Jeg gjorde disse tingene.” [“Jeg gjorde disse tingene.”] “Jeg bekjenner nå min synd.” [“Jeg bekjenner nå min synd.”] “Jeg tror på Deg.” [“Jeg tror på Deg.”] “Jeg aksepterer Deg nå.” [“Jeg aksepterer Deg nå.”] “Jeg vil være en del av bruden.” [“Jeg vil være en del av bruden.”] “I Jesu Navn ber jeg.” [“I Jesu Navn ber jeg.”] Nå, hold bekjennelsen din på ditt hjerte nå.

Nå skal jeg be for dere.

²⁸⁹ Himmelske Far, hvordan det sårer meg, noen ganger, når jeg ser på folk som elsker meg, og ser hvordan Du tar Ordet og legger det ut der. Det bare skjærer inn til beinmargen, men så snur Du rett rundt for å stadfeste at det er Sannhet. Det er Sannhet.

²⁹⁰ Her står menn og kvinner, endog små damer, små jenter, står her med bøyde hoder og tårer i øynene, rett ved livets veikryss. Jeg tenker på der hvor de kunne endt opp, der nede

i den vrikkingen, rock'n' roll, djevel-besatt, demon-undertrykt gruppe. Her er de, stående her i kveld med bøyd hjerte, ønsker noe som de kan legge sine hender på og si: "Herre Gud, rens meg fra alle tingene i verden."

²⁹¹ Her er middelaldrende menn, unge menn, gamle kvinner, unge kvinner, alle står sammen. De bekjenner de er feil. Du talte til deres hjerte; ellers ville de aldri vært her. Det viser at de ikke engang kunne reise seg ut av setene sine, uten at det allerede var tatt en beslutning. En Guds Ånd var omkring dem, og—og sa: "Du er feil."

Og deres lille liv sa: "Herre, da vil jeg ha Deg."

Og djevelen sa: "Sitt stille."

²⁹² Men Guds Ånd sa: "Stå opp." Og de har gått i lydighet, og står her ved alteret.

²⁹³ Idet jeg nå har henvist til Deg og Ditt Ord: "Den som vil komme til Meg, vil Jeg ikke støte ut. Selv om dine synder er som purpur, skal de bli hvite som snø; rød som skarlagin, hvit som ull. Kom og kjøp av Meg, vin og olje. Min nåde er tilstrekkelig. Den som hører Mine Ord, og tror på Ham som sendte Meg, har evig Liv; og skal ikke komme inn i Dommen, men har gått over fra døden til Livet. Og nå er Lammets Bryllup kommet, og Bruden har gjort Seg Selv rede."

²⁹⁴ Far, de er Dine. De er trofeer av Ditt Ord. De er her for å bli vasket ved vannbadet i Ordet, fordi det er det fulle Evangeliet. Det sparer ikke på noen ting. Det blir kuttet ned, for å komme ned til barnehagenivå. Det graver ut røttene, røttene av bitterhet, røttene av likegyldighet, røttene av verden. Grav dem ut, Herre, ved Den Hellige Ånd. Kast dem bort fra disse menneskene.

²⁹⁵ Jeg krever dem for Deg i kveld, Jesus, som Din egen personlige skatt, som edelstener i Din krone, som medlemmer av Din Brud. Jeg krever deres liv. Jeg ber av hele mitt hjerte, sammen med disse forkynnerne, disse tjenerne til den levende Gud. Jeg ber at Du tar bort fra dem, Herre, tingene av verden, og gir dem mot å bli stående framfor satan. Gi det, Herre. Vi tror at Du vil gjøre det. Du sa: "Be Faderen om hva som helst i Mitt Navn, Jeg skal gjøre det." Nå, Du sa aldri: "Hm, kanskje Jeg vil gjøre det." Du sa: "Jeg skal gjøre det." Og jeg tror at det det er sant.

²⁹⁶ Nå, det står også skrevet i Skriften: "I Mitt Navn skal de kaste ut djevler." Det er en djevel som ville ta en ung dame, eller en kvinne, og ødelegge livet hennes. Det er en djevel som ville ta en mann og ødelegge livet hans. Og jeg vil sitere denne lille historien, Herre, i min bønn. Og jeg ber at Du vil høre meg, og vil svare på min bønn, at hver og en av disse vil bli krevd i kveld til å være Kongerikets juveler. De er kommet. Og jeg må svare for mine ord i kveld. Og her har de kommet for å stå med meg, og til å ta vår posisjon ved Kristi side.

297 Nå, satan, du har mistet det. Du beholdt noen få av dem, men du vant ikke kampen. Jesus sa: “Den som kommer til Meg, vil jeg på ingen måte støte ut.”

298 Satan, jeg sier til deg, at en dag var det en liten gutt som vokter sauene til sin far. Og en løve kom inn og fikk en av dem, tok den ut, ondskapsfullt mishandlet den, og skulle fortære den. Men denne trofaste lille hyrden, han hadde ikke så mye annet enn en slynge, men han hadde tro på den levende Gud. Han gikk etter den løven, og han fanget den, og han—han drepte den. Han stod opp mot den, og han grep den i skjegget og drepte den. Han tok sauen ut av dens munn, førte den tilbake til beitemarken for dens legedom.

299 Du har fanget disse dyrebare Guds sauer, disse damene, og det fikk dem til å klippe av seg håret og bruke sminke, og se ut som noe som Bibelen fordømmer, og du tenkte du hadde dem. Men jeg kommer med denne enkle lille bønne-slyngen. Jeg bringer dem tilbake i kveld. Du kan ikke holde på dem lenger. Du har tapt kampen. Disse dyrebare mennene som står her, Guds lam, slipp dem løs. Vi befaler deg i Herren Jesu Kristi Navn. Jeg plasserer i mellom disse vaner og temperament, og umoral og hva som helst, jeg plasserer Jesu Kristi Blod, ved tro, i mellom dem og denne tingen igjen. Du vil ikke fange dem lenger. De er i Faderens beitemarker. De er Hans barn. Hold deg borte fra dem. Jeg befaler deg i Jesu Kristi Navn.

300 Det finnes ikke en djevel i helvete som kan røre deg hvis du tror dette. Du er tildekket av Blodet. Du er omgitt av bønn, forkynnere av Evangeliet, og paktens budbærere, bønn. Hver og en av dere som står her, kom opp hit, vel vitende om at dere hadde vaner, feil, og ting som dere var skamfull over. Hvis dere nå legger dem på Guds domsalter av messing, og vil akseptere det nå som din benådning, at Kristus gir det til deg, vil du gi dette offeret ved tro, å løfte opp din hånd og si: “Jeg aksepterer det nå. Det er borte. Og fra denne dag vil jeg aldri gjøre det igjen?” Du er frelst ved Jesu Kristi Blod. Amen. Amen. Lovet være Gud.

Er det noen andre som ønsker å komme, bli med i denne gruppen?

301 Er det noen syke i bygningen, som ønsker å stå opp for bønn rett nå? Stå opp.

302 Jeg ønsker hver og en av dere her hvis du ikke er et—hvis du ikke er et medlem av en god full-evangelisk kirke, gå til en, denne her hvis du kan, hvis du bor i nærheten. Ta kontakt med pastoren og bli døpt. Og så, hvis du ikke har mottatt Den Hellige Ånd, be Gud gi deg Den Hellige Ånd og fyll deg, gjør deg til et medlem av Bruden.

303 Se utover der, brødre, på de syke menneskene. Djevelen kan ikke holde disse menneskene. Dette er forløsningens

tid. Halleluja! Tror ikke dere det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

La oss da bøye hodene våre for bønn.

³⁰⁴ Og alle dere folk der ute, som har en sykdom, dere som står, legg hendene på hverandre. Jesus Kristus sa: "Disse tegn skal følge dem som tror. Hvis de legger hendene sine på de syke, skal de bli friske." Hold hendene på hverandre. Nå, du ber ikke for deg selv. Du ber for den andre personen som du har hendene på fordi de ber for deg.

La oss be sammen nå som en Kristen Menighet.

³⁰⁵ Herre Jesus, vi er takknemlige for seieren i kveld, sjeler kommer til Deg. Nå, djevelen har fylt opp noen av sauene Dine med sykdom. Vi kommer for å kreve dem tilbake. Og som en levende Guds Menighet, irttesetter vi djevelen og sier: "Slipp disse syke menneskene løs, satan. Vi befaler deg i Jesu Kristi Navn, slik at de kan bli helbredet." Bibelen sa: "Disse tegn skal følge dem som tror. Hvis de legger hendene sine på de syke, skal de bli friske." Det er Guds løfte, og vi vet at det er sant. De er helbredet ved Herren Jesu Kristi sår.

³⁰⁶ Nå, hvis du tror det, løft opp hendene og gi Ham pris. Amen.

³⁰⁷ Ja vel, pastor, det er overgitt til deg. Gud velsigne deg, broder. Så hyggelig å være med dere i kveld. Gud være med dere.

Gud velsigne dere, brødre her.

LAMMETS BRYLLUP NOR62-0121E
(The Marriage Of The Lamb)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk søndag kveld den 21. januar 1962 i Fellowship Tabernacle i Phoenix, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org